

Van Feest tot Feest

Inhoud

Deel 1

Inleiding.....	Pag	02
De Bijbel is geen “Kaartenhuis”.....	Pag	03
De Feesten des Heeren (alle zeven Feesten op een rij).....	Pag	05
Het derde Feest.....	Pag	07
Het vierde Feest.....	Pag	07

Deel 2

Het vijfde Feest.....	Pag	08
De Dienst van Aäron.....	Pag	08
De Achtste Dag.....	Pag	12
Alle Feesten in een schema.....	Pag	13

Deel 3

Gaat ons leven van Feest tot Feest?.....	Pag	16
Het Pascha.....	Pag	17
Het Feest van de ongezuurde Broden.....	Pag	18
Het Feest van de Eerstelingsgarve.....	Pag	21

Deel 4

Het Feest van de Eerstelingsbroden.....	Pag	23
---	-----	----

Deel 5

Gods Leiding door Zijn Geest.....	Pag	26
-----------------------------------	-----	----

Deel 6

Een volle Agenda?.....	Pag	30
De twee Broden.....	Pag	32

Deel 7

De voleinding der Wereld.....	Pag	35
Wat is de voleinding der wereld?.....	Pag	36
De voleinding der wereld is de oogst.....	Pag	37
Twee Oogstfeesten.....	Pag	38

Deel 8

Drie Zonen.....	Pag	39
De Suntaleia – Het brandpunt van profetische lijnen.....	Pag	42
Het Loofhuttenfeest.....	Pag	43

Deel 9

God zorgt.....	Pag	45
Opgaan naar “Jeruzalem”.....	Pag	47
Nogmaals: Het Loofhuttenfeest.....	Pag	48

Deel 10

Hoe lezen wij?.....	Pag	50
Schema: Bijbelboeken-Geadresserden-Boodschap-Doel v.d. Boodschap... Pag		52

Deel 11

Drie Fasen van het Geloofsleven.....	Pag	55
De Kinderkens.....	Pag	56
De Jongelingen.....	Pag	56
De Vaders.....	Pag	58

Deel 12

Onze loopbaan.....	Pag	62
--------------------	-----	----

Van Feest tot Feest (deel 1)

Deze bijbelstudie zal gaan over de Feesten des Heeren, die op door de Heere gezette tijden door Israël moesten worden gevierd. We zullen gaan “van Feest tot Feest”, wat ook de titel van deze bijbelstudie is. Het zal hoop ik, een bijbelstudie worden, die laat zien wat de Feesten voor Israël betekenden, en ook wat de Feesten in profetisch perspectief betekenen, maar vooral, en dat is voor ons allemaal het belangrijkste, wat die Feesten des Heeren voor ons persoonlijk, en voor ons persoonlijk geloofsleven betekenen. We zullen zien dat ook onze wandel in Christus, een gaan van Feest tot Feest mag zijn.

Inleiding

Lev 23:1-4

- ^ “De HERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: De feesttijden des HEREN, die gij zult uitroepen als heilige samenkomsten, zijn mijn feesttijden. Zes dagen mag arbeid verricht worden, maar op de zevende dag zal er een volkomen sabbat zijn: een heilige samenkomst; generlei arbeid zult gij verrichten, het is een sabbat voor de HERE in al uw woonplaatsen. Dit zijn de feesttijden des HEREN, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult op de daarvoor bepaalde tijd.”

Het is natuurlijk de moeite waard om het hele hoofdstuk te lezen, waar je van het ene feest naar het ander wordt gevoerd.

We zullen in deze bijbelstudie ontdekken, dat Leviticus 23, maar niet alleen Leviticus 23, want er zijn nog meer hoofdstukken, die over de feesttijden des Heeren spreken, maar we zullen zien dat Leviticus 23 een prachtig hoofdstuk is, en dat ook de feesten des Heeren een prachtig thema is.

Heel veel dingen uit het Oude Testament zijn als een schaduw van datgene wat nog komen moet. Anders gezegd: Heel veel zaken uit het Oude Testament hebben een profetische betekenis, en zullen in de toekomst hun vervulling krijgen. Wanneer we naar de Feesten des Heeren kijken, dan ontdekken we dat er totaal zeven Feesten zijn. God heeft op de kalender van Israël zeven Feesttijden gezet, en het is merkwaardig dat die zeven Feesten tegelijkertijd een voorafschaduwing zijn van belangrijke profetische gebeurtenissen, maar tegelijkertijd zijn die Feesten voor ons een voorafschaduwing, van hoe wij persoonlijk door Christus Jezus in ons leven van Feest tot Feest worden gevoerd.

Ook spreekt bijna alles in het Oude testament van de komende Messias, en van de heilsfeiten, die Christus tot stand zal brengen, en reeds deels in Hem tot stand zijn gebracht. Zo zijn de tabernakel, de offeranden, de rituelen, de instelling van het Oude Verbond, en ook die zeven Feesten stuk voor stuk heenwijzingen, afschilderingen van de Volheid en het Wezen dat in Christus openbaar is geworden.

En zo zijn de zeven Feesten op de Joodse kalender eigenlijk voorafschaduwingen van alle grote heilsfeiten, waarvan er vier zijn vervuld, en waarvan er nog drie vervuld moeten worden.

Je zou ook kunnen zeggen, alle waarheden, feiten, zaken en gebeurtenissen in het Oude Van Feest tot Feest

Testament wijzen vooruit, en bevestigen eigenlijk het geweldige heilsplan van God, wat God in Zichzelf heeft voorgenomen reeds vóór de nederwerping der kosmos, of zoals een andere vertaling het zegt, van vóór de grondlegging der wereld (Hebr 4:3 en 1 Petr 1:20).

Dat geweldige heilsplan van God, of zoals het in Efeze 3:11 wordt genoemd, dat “eeuwig voornemen” van God heeft Hij gemaakt in Christus Jezus, onze Heere. Zo zegt de Staten Vertaling het, en het is eigenlijk best wel bijzonder dat de NBG heeft vertaald, dat God Zijn “eeuwig voornemen in Christus Jezus heeft **uitgevoerd**.” Zo zien we dat vertalingen elkaar soms mooi kunnen aanvullen, want in dit geval zijn beide vertalingen waar: God heeft Zijn voornemen in de beginne gemaakt in Christus, maar God heeft Zijn voornemen daarna ook uitgevoerd in Christus, en zal voorzover dat nog in de toekomst ligt, Zijn plannen ook volmaken in de toekomst in Christus!

Overigens is het beter te spreken over Gods “plan der eeuwen (aionen)”, want dat is een betere vertaling uit de grondtekst voor het “eeuwig voornemen”.

Dat “Plan der eeuwen” bevat ook voor gelovigen overweldigend veel genade, en ook die genade is ons reeds gegeven vóór de tijden dat de eeuwen begonnen, in Christus Jezus. (2 Tim 1:9). Dus voordat alles een aanvang nam, had God reeds in Zichzelf besloten de rijkdom van genade, die Hij ons wilde geven. Dat zegt het Woord!

En in deze bijbelstudie zullen we mogen ontdekken, dat ook in de Feesten voor Israël, waarvan God de tijden heeft bepaald, ontzettend veel rijkdom en genade voor ons zit opgesloten.

De Bijbel is geen “Kaartenhuis”

We moeten nooit vergeten dat de Bijbel niet zomaar een boek is van allemaal losse teksten. En zo'n losse tekst is misschien geschikt voor een predikant of een dominee, om een stichtelijk woord te spreken, maar om echt Bijbelstudie te doen hebben we het gehele complete Woord van God nodig. Het Woord is één geheel, één openbaring van één machtig heilsplan, wat begint in Gen 1, en wat eindigt in Openbaring 22. En je kunt er niets van missen, anders valt de hele boel uit elkaar.

Kaartenhuis

U hebt vast wel eens een kaartenhuis gebouwd. Op de foto ziet u zo'n kaartenhuis. En eigenlijk is het wel spannend om zo'n kaartenhuis te bouwen. Dat kan niet snel, dat moet rustig gebeuren, en alle kaarten moeten goed op hun plaats staan. En wanneer na veel geduld eindelijk de toren van alle kaarten compleet overeind staat, en we halen één van de onderste kaarten er voorzichtig onderuit, wat denk u dat er dan gebeurt? Dan stort de hele

boel in elkaar, en dan blijft er niets van het “bouwwerk” over.

We weten dat Gods Woord uit 66 boeken is samengesteld. En gelukkig is de Bijbel niet een kaartenhuis wat in kan storten, want het Woord ligt onwrikbaar vast in God zelf! Maar dit is wel wat er heden ten dage heel vaak gebeurt met Gods Woord door toedoen van mensen, want er zijn soms theologen, die zeggen, dat éne boek Genesis, dat fundament, dat kun je er best wel onderuit trekken, en dan blijft de hele boel wel overeind. We weten wel beter, want als we één kaart onderaan verwijderen, dan stort de hele boel in elkaar.

Anderen zeggen: “En of je nou wel of niet gelooft in de maagdelijke geboorte van de Heere Jezus, dat maakt toch niets uit? Daarmee blijft Jezus toch een hele bijzondere man?” Ook dat is een leugen van de bovenste plank, want daardoor is Christus dan opeens niet meer de Zoon van God, maar dan is hij uit Adam geboren, en is Hij nét zo zondig als wij allemaal, en **dan zouden wij onze Verlosser kwijt zijn**. Ziet u, broeders en zusters, wat één zo'n leugen teweeg brengt? Dan stort werkelijk alles in elkaar.

Ik vraag mij wel eens af, hebben deze mensen ooit wel geleerd om werkelijk hun Bijbel te lezen? En ik vraag me ook af of zulke mensen wel geloven, of anders gezegd, of zulk soort mensen wel wederom geboren zijn, of ze Christus echt wel kennen.

Want laten we wel eerlijk zijn, als je wedergeboren bent, dan heb je in ieder geval de Geest van God gekregen, een Geest die de dingen van God onderzoekt en onderscheid. Want wat voor de natuurlijke mens verborgen is, dat is voor de geestelijke mens geopenbaard. En wat voor de wijze en verstandige verborgen is, dat is voor de kinderkens, dat zijn wederom geboren mensen, geopenbaard.

En is het niet zo, dat een eenvoudig mens, misschien helemaal niet intellectueel ontwikkeld, maar als hij wedergeboren is, dan heeft hij meer verstand van Gods Woord, dan een professor in de theologie, die niet wedergeboren is. Daarom durf ik te zeggen, dat welke theoloog, of godgeleerde dan ook, welke universitaire graad hij ook mag hebben, als hij niet wedergeboren is, dan hebben al zijn uitspraken, en al zijn ideeën geen enkele waarde.

Het Woord van God alleen is gezaghebbend, en door heel het Woord, van Genesis tot en met Openbaring, leren we heel nauwkeurig Gods heilsplan en de volvoering daarvan kennen. **Alles** is van waarde, ook Leviticus 23, waar we in deze bijbelstudie mee aan de slag gaan. Sommige mensen, die aan tafel de Bijbel lezen, komen na Genesis en Exodus bij Leviticus terecht, en dan wordt het toch wel wat saai, vinden ze, en dan slaan ze Leviticus maar over. Dat is wel begrijpelijk, maar we moeten Leviticus juist wél lezen, en ook Leviticus 23 moeten we lezen in het licht van het N.T. En als we het licht van het N.T. over Lev 23 laten schijnen, dus wanneer we Lev 23 plaatsen in de context van het N.T., dan ontdekken we dat Lev 23 een schatkamer is in de Bijbel, heel geweldig en heel mooi, en dan ontdekken we wat die Feesttijden des Heeren ons nou werkelijk te zeggen hebben. En dat gaan we nu samen proberen te doen. De deuren van de schatkamer, genaamd Leviticus, open breken, en nog mooier, ons de schatten uit die schatkamer toeëigenen.

De Feesten des Heeren

Eerst even alle zeven Feesten op een rij:

1. “In de eerste maand, op de veertiende der maand, in de avondschemering, is **het pascha** voor de HEERE” (Lev 23:5)
2. “En op de vijftiende dag van deze maand is het feest der ongezuurde broden voor de HERE, zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten.” (Lev 23:6)
3. “En de HERE sprak tot Mozes: 10 Spreek tot de Israëlieten en zeg tot hen: Wanneer gij komt in het land dat Ik u geef, en de oogst daarvan binnenhaalt, dan zult gij de eerstelingsgarve van uw oogst naar de priester brengen, 11 en hij zal de garve voor het aangezicht des HEREN bewegen, opdat gij welgevallig zijt; daags na de sabbat zal de priester die bewegen.” (Lev 23:10-11)
4. “Dan zult gij tellen van de dag na de sabbat, van de dag waarop gij de garve van het beweegoffer gebracht hebt: zeven volle weken zullen het zijn; 16 tot de dag na de zevende sabbat zult gij tellen, vijftig dagen; dan zult gij een nieuw spijsoffer de HERE brengen. 17 Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen; uit twee tienden efa fijn meel zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden, eerstelingen voor de HERE” (Lev 23:15-17)
5. “In de zevende maand, op de eerste der maand, zult gij een rustdag hebben, aangekondigd door bazuingeschal, een heilige samenkomst. 25 Generlei slaafse arbeid zult gij verrichten en gij zult de HERE een vuuroffer brengen.” (Lev 23:24-25)
6. “En de HERE sprak tot Mozes: 27 Maar op de tiende van die zevende maand is de Verzoendag; een heilige samenkomst zult gij hebben en gij zult u verootmoedigen en de HERE een vuuroffer brengen. 28 Op die dag zult gij generlei arbeid verrichten, want het is de Verzoendag, om over u verzoening te doen voor het aangezicht van de HERE, uw God.” (Lev 23:26-28)
7. “En de HERE sprak tot Mozes: 34 Spreek tot de Israëlieten: Op de vijftiende dag van deze zevende maand begint het Loofhuttenfeest voor de HERE, zeven dagen lang. 35 Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst zijn; generlei slaafse arbeid zult gij verrichten. 36 Zeven dagen zult gij de HERE een vuuroffer brengen; op de achtste dag zult gij een heilige samenkomst hebben en de HERE een vuuroffer brengen; het is een feest, generlei slaafse arbeid zult gij verrichten.” (Lev 23:34-36)

Daarna lezen we:

- ▲ “**Dit zijn de feesttijden des HEREN**, waarop gij heilige samenkomsten zult uitroepen.”

Die zeven Feesten zijn illustraties van belangrijke heilsfeiten. Heilsfeiten die reeds vervuld zijn, of heilsfeiten, die nog vervuld moeten worden. We moeten goed beseffen dat er staat: “feesttijden des Heeren”, dat betekent, dat het Zijn Feesten zijn!

Het eerste Feest wat we vinden op de Joodse kalender, is het Pascha, wat gevierd werd in de eerste maand:

- ▲ “In de eerste maand, op de veertiende der maand, in de avondschemering, is het Pascha voor de HERE.” (Lev 23:5)

Dat is het eerste feest, het Pascha, daarna, dat zit aan het Pascha vast, komt gelijk het Feest van de ongezuurde broden, dat is **het tweede Feest**, waar je van leest in vers 6:

^ “En op de vijftiende dag van deze maand is het feest der ongezuurde broden voor de HERE, zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten.” (Lev 23:6)

Dus het Pascha, dat duurde maar één dag, en daarna volgde direct, dat zat er aan vast, het Feest van de ongezuurde broden, en dat was nota bene een feest van zeven dagen lang. En daarna kreeg je **het derde Feest**, dat is het Feest van de eersteling, de eerstelingsgarve, de eerstelingsschoof. Dat lezen we in Lev 23:9-11.

Dat was eigenlijk de eerste garve, de eerste schoof, de eersteling, de eerste rijpe korenaren, die de boer van zijn land haalde, die was niet voor hemzelf, maar die was voor de Heere. En daar ging hij mee naar de tempel, en dan moest de priester de eerstelingsgarve heen en weer bewegen voor het aangezicht van de Heere. Op en neer, hemelwaarts gericht.

Het vierde Feest is een Feest wat eigenlijk direct begon bij het feest van de eerstelingsgarve, want direct daaraan vast, begon het **Feest der weken**, een langdurig Feest, want het Feest der weken duurde totaal zeven weken, oftewel 49 dagen. Dus vanaf het moment van het Feest van de eerstelingsgarve, begon gelijk het Feest der weken van totaal 49 dagen. Zeven weken, dat zijn 49 dagen, en als je daar dan nog één dag erbij optelde, dan had je de 50ste dag. En de 50ste dag spreekt van “penta”, dan is het de Pinksterdag. Daarvan lezen we in Lev 23:15-17.

Deel 2 volgt DV

Bert Boersma Augustus 2011 boersmaklm@hetnet.nl

Van Feest tot Feest (deel 2)

De vorige keer hebben we de eerste vier Feesten kort behandeld. We hebben gezien dat **het derde Feest** begon met een beweegoffer, namelijk van die eerste garve, die eerste korenschoof, die door de priester op en neer werd bewogen voor de Heere.

Toen ik over dit feest van de eerstelingsgarve nadacht, gingen mijn gedachten naar Simeon in de tempel. Daar waren Jozef en Maria met de Heere Jezus.

En dat was niet bij de besnijdenis van de Heere Jezus, toen de Heere acht dagen oud was, want dat wordt er vaak gezegd, maar toen de Heere Jezus ongeveer 6 weken oud was, in ieders geval 41 (8 + 33) dagen.

God had opdracht gegeven:

- ▲ “De eerstgeborene van uw zonen zult gij Mij geven. Evenzo zult gij doen met uw runderen en met uw kleinvee: zeven dagen zullen zij bij de moeder blijven, op de achtste dag zult gij ze Mij geven.” (Ex 22:29).

Jozef en Maria voerden die opdracht van God uit, die Hij aan Mozes had gegeven, maar er staat niet dat dit in de tempel gebeurde:

- ▲ “En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer Hij in de moederschoot was ontvangen.”

Daarna was volgens de wetten voor de reiniging der kraamvrouwen, Maria na de besnijdenis nog 33 dagen onrein, daarom lezen we ook in Lukas 2

- ▲ “En toen de dagen harer reiniging naar de wet van Mozes vervuld waren, brachten zij Hem naar Jeruzalem om Hem de Here voor te stellen, gelijk geschreven staat in de wet des Heren: Al het eerstgeborene van het mannelijke geslacht zal heilig heten voor de Here, en om een offer te brengen overeenkomstig hetgeen in de wet des Heren gezegd is, een paar tortelduiven of twee jonge duiven.” (Lukas 2:22-24). (We lezen over deze reinigingswetten in Lev 12).

En bij die gelegenheid was er in de tempel “een man te Jeruzalem, wiens naam was Simeon, en deze man was rechtvaardig en vroom, en hij verwachtte de vertroosting van Israël, en de heilige Geest was op hem.” (Lukas 2:25). Prachtig om te lezen dat er iemand was, die de “Vertroosting” van Israël verwachtte!

Het vierde Feest eindigde ook met een beweegoffer, namelijk van twee Pinksterbroden, die uiteindelijk voor de Heere waren. Nadat de oogsttijd van zeven weken voorbij was, had het volk feest gevierd, want de Heere had overvloed gegeven in een land vloeiende van melk en honing. En wanneer al het graan binnen was gehaald, dan bakte men daar brood van, en dan waren weer die eerste twee broden daarvan voor de Heere. En de priester nam die twee pinksterbroden, en weer met een hef-offer werden die broden als het ware de Heere geofferd. Het Pinksterfeest.

Na die eerste vier Feesten gebeurde er een hele lange tijd niets, in de vierde maand niets, in de vijfde maand niets, en in de zesde maand waren er totaal geen Feesten. Maar daarna

kwam er de zevende maand, wederom een Feestmaand na die lange tussenperiode, dat er geen Feesten werden gevierd. En in zevende maand van het godsdienstige jaar van Israël hoorde je opeens de bazuin schallen. Heel Israël werd daardoor opgewekt om zich te verzamelen voor het **Feest des Heeren**. Dan was er bazuingeschal door heel het land Israël, door heel het land Kanaän, en de mensen werden als het ware opgeroepen: Verzamel je!

Dat **vijfde Feest** noemen ze ook: Het Feest der bazuinen. Bazuingeschal klonk na een hele lange tijd, dat je niks hoorde, en er ook geen feesten werden gevierd. Dat lezen we in Lev 23:23:

- ▲ “En de HERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten: In de zevende maand, **op de eerste der maand**, zult gij een rustdag hebben, **aangekondigd door bazuingeschal**, een heilige samenkomst. Generlei slaafse arbeid zult gij verrichten en gij zult de HERE een vuuroffer brengen.” (Lev 23:23-25)

Daarna kreeg Israël 10 dagen de tijd om zich te verzamelen in Jeruzalem. En na die 10 dagen, wanneer het volk Israël zich had verzameld in Jeruzalem om het Feest des Heeren te vieren, dan brak op de tiende dag van de zevende maand de Verzoendag aan:

- ▲ “Maar op **de tiende van die zevende maand** is de Verzoendag; een heilige samenkomst zult gij hebben en gij zult u verootmoedigen en de HERE een vuuroffer brengen. Op die dag zult gij generlei arbeid verrichten, want het is de Verzoendag, om over u verzoening te doen voor het aangezicht van de HERE, uw God. Want ieder die zich op die dag niet zal verootmoedigen, zal uitgeroeid worden uit zijn volksgenoten. Ieder die enige arbeid verricht op die dag, zal Ik verdelgen uit het midden van zijn volk.” (Lev 23:27-30).

Mozes zegt hier nogal wat tegen de Israëlieten. Je gaat feestvieren of niet, en als je niet gaat Feestvieren, als je niet op het Feest komt, en je verootmoedigd je niet, en wanneer je niet vrolijk bent, dan hoor jij hier niet thuis. Dan wordt je uitgeroeid, daar stond de doodstraf op. Dat is nogal wat. Dus iemand met een lang gezicht die moest oppassen. Er moest Feest worden gevierd. Het zijn Mijn Feesttijden, zegt de Heere, niet uw Feesttijden, het zijn Mijn Feesttijden, het zijn Feesten des Heeren.

Eigenlijk zegt de Heere: “Ik wil Feest vieren, en Ik wil geen lange gezichten zien.” Dát is de boodschap van de Heere. En als dan die grote dag, de grote Verzoendag, werd gevierd, dan was dat allemaal best wel spannend. De Hogepriester Aäron zou in het Heiligdom gaan, en nadat de Verzoening door de Heere was aanvaard, zou hij weer naar buiten komen. Dat waren toch wel spannende momenten, en om daar een goed beeld bij te krijgen moeten we eigenlijk een groot gedeelte van Leviticus 16 lezen, waar deze gebeurtenissen van de verzoendag uitvoerig worden behandeld:

De Dienst van Aäron

We lezen in Lev 16 op welke manier Aäron het heiligdom binnen moest gaan, en ook hoe Aäron gekleed moest gaan:

8. “Slechts op deze wijze zal Aäron het heiligdom binnengaan: met een jonge stier ten zondoffer en een ram ten brandoffer. Het heilige linnen onderkleed zal hij

aantrekken en een linnen broek zal over zijn vlees zijn en met een linnen gordel zal hij zich omgorden en een linnen tulband zal hij zich ombinden; dit zijn heilige klederen, die hij zal aantrekken, nadat hij zijn lichaam in water gebaad heeft.” (Lev 16:3-4)

Dit was eigenlijk wel bijzonder. Want in het dagelijks leven droeg de Hogepriester hele andere prachtige weelderige klederen, waarvan we een beschrijving vinden in Exodus 39. Maar voor zijn taak op de grote verzoendag moest hij eenvoudig in linnen gekleed in het Heilige der Heiligen binnengaan. Dit “linnen” spreekt van zuiverheid en reinheid en heiligheid.

Enkele voorbeelden van die linnen kleding in de Bijbel:

- ♣ In Openbaring 15 lezen we bijvoorbeeld over de zeven engelen met zeven plagen, die uit de **hemelse tempel** kwamen, en ook die dragen “**rein en blinkend linnen**” (Open 15:6).
- ♣ En in Openbaring 19 lezen we over de bruiloft van het Lam, “en zijn vrouw heeft zich gereedgemaakt; en haar is gegeven zich met **blinkend en smetteloos fijn linnen** te kleden, want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen.” (Open 19:7-8).
- ♣ En in datzelfde hoofdstuk lezen we ook over “de heerscharen, die **in de hemel** zijn, (en die) volgden Hem op witte paarden, gehuld in **wit en smetteloos fijn linnen.**” (Open 19:14).
- ♣ Het mag duidelijk zijn dat **de linnen klederen**, waarmee de Hogepriester op de grote verzoendag het Heilige der Heilige binnen ging, van hemelse heiligheid spreekt. Het was onmogelijk om met andere kleding het Heilige der Heiligen binnen te gaan.

We lezen verder in Leviticus 16:

- ♣ “En van de vergadering der Israëlieten zal hij (Aäron) twee geitebokken ten zondoffer en één ram ten brandoffer nemen. Dan zal Aäron de stier van zijn eigen zondoffer brengen en verzoening doen voor zich en zijn huis. Hij zal de twee bokken nemen en ze voor het aangezicht des HEREN stellen bij de ingang van de tent der samenkomst, en Aäron zal over de beide bokken het lot werpen; één lot voor de HEERE, en één lot voor Azazel.” (Lev 16:5-8)

In modern Hebreeuws betekent 'ga naar azazel' zoets als 'val dood'. Voorwerpen die naar 'azazel' zijn gegaan, zijn onherstelbaar kapot. En tijd, geld of moeite die naar 'azazel' gingen, zijn verloren. Kortom, azazel heeft steeds een negatieve betekenis, maar ook een betekenis, dat er iets is weggedaan.

- ♣ “Dan zal Aäron de bok waarop het lot voor de HERE gevallen is, brengen en hem ten zondoffer bereiden. Maar de bok waarop het lot voor Azazel gevallen is, zal men levend voor het aangezicht des HEREN stellen, om daarmee verzoening te doen, door hem voor Azazel de woestijn in te zenden. Dan zal Aäron de stier van zijn eigen zondoffer brengen en verzoening doen voor zich en zijn huis; hij zal de stier van zijn eigen zondoffer slachten. En hij zal een pan vol gloeiende kolen van het altaar voor het aangezicht des HEREN nemen en zijn handen vullen met fijngestoten welriekend

reukwerk en dat alles brengen binnen het voorhangsel. Dan zal hij het reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht des HEREN, zodat de wolk van het reukwerk het verzoendeksel dat op de getuigenis ligt, bedekt, opdat hij niet sterve. Dan zal hij een deel van het bloed van de stier nemen en dat met zijn vinger sprenkelen op het verzoendeksel, aan de voorzijde; en vóór het verzoendeksel zal hij **zevenmaal** dat bloed met zijn vinger sprenkelen. Dan zal hij de bok van het zondoffer, voor het volk bestemd, slachten en zijn bloed naar binnen, achter het voorhangsel brengen, en met dat bloed doen, zoals hij met het bloed van de stier gedaan heeft: hij zal het op het verzoendeksel en vóór het verzoendeksel sprenkelen. Zo zal hij verzoening doen over het heiligdom om de onreinheden der Israëlieten en om hun overtredingen in al hun zonden; aldus zal hij doen met de tent der samenkomst, die bij hen verblijf houdt te midden van hun onreinheden.” (Lev 16:9-16)

Dit alles duurde nogal enige tijd, want wat moest Aäron allemaal doen in de tabernakel?

1. hij moest een pan vol gloeiende kolen van het altaar in de voorhof nemen en zijn handen vullen met fijngestoten welriekend reukwerk en dat alles brengen binnen het voorhangsel in het Heilige.
2. Hij moest het reukwerk met het vuur, die gloeiende kolen, leggen op het reukofferaltaar in het Heilige, zodat de wolk van het reukwerk niet alleen het Heilige, maar ook het verzoendeksel dat op de getuigenis ligt in het Heilige der Heiligen bedekte, opdat hij niet sterve. Dus de wolk van het reukwerk, ontstaan in het Heilige, moest ook het verzoendeksel in het Heilige der Heiligen bedekken. Want dat Heilige der Heiligen was de verblijfplaats van God. Net zoals we in Ezra acht keer lezen over het Huis van God, en dat Hij in Zijn huis in Jeruzalem woont. Zo woonde God in die tijd in de tabernakel te midden van Zijn volk. En God is een heilig God. Toen Mozes bij de Heere op de berg was, vroeg Mozes aan de Heere: “Doe mij toch uw heerlijkheid zien.” (Ex 33:18). Toen zei de Heere: “Gij zult mijn aangezicht niet kunnen zien, want geen mens zal Mij zien en leven.” (Ex 33:20). Die wolk, veroorzaakt door het vuur en het reukwerk, in het Heilige, en die zelfs doordrong tot in het Heilige der Heiligen, was om Aäron te beschermen, daarom staat er “opdat hij (Aäron) niet sterve.”
3. Dan zal Aäron een deel van het bloed van de stier nemen en dat met zijn vinger sprenkelen op het verzoendeksel, aan de voorzijde; en vóór het verzoendeksel zal hij **zevenmaal** dat bloed met zijn vinger sprenkelen. (Lev 16:14)
4. Dan komt Aäron weer naar buiten om de bok van het zondoffer, voor het volk bestemd, te slachten op het brandoffer-altaar, wat in de voorhof staat. En het bloed van die bok brengt hij ook naar binnen, achter het voorhangsel in het Heilige der Heiligen, en hij doet met dat bloed, zoals hij met het bloed van de stier gedaan heeft. Hij zal ook het bloed van de bok op het verzoendeksel en **zevenmaal** vóór het verzoendeksel sprenkelen. En dit alles gebeurde omhuld door de wolk ontstaan op het reukofferaltaar in het Heilige. De wolk, die de heiligheid des Heeren bedekte.

Tot zover hebben gelezen welke dienst de Hogepriester moest verrichten in de tabernakel. Maar de ceremonie was nog niet klaar, we lezen verder:

- ✠ “Geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, wanneer hij daar binnengaat om in het heiligdom verzoening te doen, totdat hij (Aäron) naar buiten komt en verzoening gedaan heeft voor zichzelf, voor zijn huis en voor de gehele gemeente Israëls. Dan

zal hij naar buiten gaan naar het altaar, dat voor het aangezicht des HEREN staat, en daarover verzoening doen; hij zal van het bloed van de stier en van het bloed van de bok nemen en dat rondom aan de horens van het altaar (in de voorhof) strijken. Dan zal hij daarop met zijn vinger **zevenmaal** van het bloed sprenkelen en het reinigen en heiligen van de onreinheden der Israëlieten. Wanneer hij de verzoening van het heiligdom en van de tent der samenkomst en van het altaar voleindigd heeft, dan zal hij de levende bok brengen, en Aäron zal zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en over hem al de ongerechtigheden der Israëlieten en al hun overtredingen in al hun zonden, belijden; hij zal die op de kop van de bok leggen en die door iemand, die daarvoor gereed staat, naar de woestijn laten brengen. Zo zal de bok al hun ongerechtigheden op zich dragen naar een onvruchtbaar land, en hij zal die bok in de woestijn vrijlaten.” (Lev 16:17-22)

- ♣ Daarna zal Aäron naar de tent der samenkomst komen en de linnen klederen uittrekken, die hij aangetrokken had, toen hij het heiligdom binnenging, en zal ze daar laten liggen. Hij zal zijn lichaam in water baden op een heilige plaats en zijn gewone klederen aantrekken; dan naar buiten gaan en zijn brandoffer en het brandoffer van het volk bereiden en verzoening doen voor zich en voor het volk. En het vet van het zondoffer zal hij op het altaar in rook doen opgaan. Hij nu, die de bok voor Azazel weggebracht heeft, zal zijn klederen wassen, zijn lichaam in water baden en daarna in de legerplaats komen. En de stier van het zondoffer en de bok van het zondoffer, waarvan het bloed gebracht werd om verzoening te doen in het heiligdom, zal men buiten de legerplaats brengen en hun huid, hun vlees en hun mest met vuur verbranden. Wie dat verbrandt, zal zijn klederen wassen, zijn lichaam in water baden en daarna in de legerplaats komen.” (Lev 16:23-28)
- ♣ “Dit zal u tot een altoosdurende inzetting zijn: **in de zevende maand op de tiende der maand** zult gij u verootmoedigen en generlei werk doen, zomin de geboren Israëliet als de vreemdeling, die in uw midden vertoeft. Want op deze dag zal over u verzoening gedaan worden, om u te reinigen; van al uw zonden zult gij gereinigd worden voor het aangezicht des HEREN. Het zal u een **volkomen sabbat** zijn en gij zult u verootmoedigen, het is een altoosdurende inzetting. En de verzoening zal de priester doen, die men gezalfd heeft en die men gewijd heeft, om in zijns vaders plaats het priesterambt te bekleden; hij zal **de linnen klederen, de heilige klederen**, aantrekken; het heilige der heiligen zal hij verzoenen, ook de tent der samenkomst en het altaar zal hij verzoenen, en over de priesters en het ganse volk der gemeente verzoening doen. En dit zal u een altoosdurende inzetting zijn, ten einde verzoening te doen over de Israëlieten om al hun zonden, eenmaal in het jaar. En hij deed, zoals de HERE Mozes bevolen had.” (Lev 16:29-34).

Dit was een lang stuk uit Gods Woord over **de grote verzoendag**, maar het maakt wel duidelijk dat alles zeer zorgvuldig moest gebeuren, volstrekt volgens de richtlijnen door God zelf aan Mozes gegeven.

Vol verwachting keek Israël dan uit of God dat offer zou aanvaarden, en of de Hogepriester weer terug zou komen uit het Heilige, en dat hij zich zou omkleden. De Hogepriester kon

dan zijn prachtige hogepriesterlijk kleet weer aandoen, dat was een prachtig kleet, zelfs met belletjes aan de zomen van zijn kleet. Het was alsof je aan het geluid van de belletjes kon horen, dat God het offer had aanvaard van de zondebok, wanneer de Hogepriester verscheen in vol ornaat, en zich vertoonde aan het volk. Dan was er een geweldig gejuich vanwege de verlossing, die de Heere had gegeven.

En als antwoord op die verlossing, die verzoening die op de tiende dag was gedaan, vierde men dan (vijf dagen later) zeven dagen lang het Loofhuttenfeest. Niet één dag, nee, ze gingen zeven dagen lang het Loofhuttenfeest vieren. Dat lezen we in Leviticus 23:

- ▲ “En de HERE sprak tot Mozes: Spreek tot de Israëlieten: Op de **vijftiende dag** van deze zevende maand begint het Loofhuttenfeest voor de HERE, zeven dagen lang. Op de eerste dag zal er een heilige samenkomst zijn; generlei slaafse arbeid zult gij verrichten. Zeven dagen zult gij de HERE een vuuroffer brengen; op **de achtste dag** zult gij een heilige samenkomst hebben en de HERE een vuuroffer brengen; het is een feest, generlei slaafse arbeid zult gij verrichten. Dit zijn de feesttijden des HEREN, waarop gij heilige samenkomsten zult uitroepen, om de HERE een vuuroffer te brengen.” (Lev 23:33-37)

De Achtste Dag

En we zouden misschien denken, mooi, prachtig, dan wordt er weer zeven dagen Feest gevierd, en dan zijn de Feesten helemaal voorbij, maar dat was niet zo, en het is prachtig om te lezen, dat er nog een **achtste dag** achteraan kwam, zo had de Heere het ingesteld. Want het getal acht is in het Woord het getal van **het nieuwe begin**. Het geeft aan dat na de zevende dag, de rustdag, en een nieuw begin volgt. Het geeft aan dat na de zeven dagen van 1000 jaar, na de 1000 jarige regering van Christus, nog een achtste dag, nog een “eeuw” volgt, waarin God alles en allen in Hemzelf zal plaatsen.

Een geweldige “eeuw” zal dat zijn, een eeuw waarin er geen ongeloof meer zal zijn. Er zal geen nacht meer zijn, het zal altijd licht zijn, want de Here God zal alles verlichten. (Openb 22:5)

Geschiedkundig leven wij aan het einde van de zesde dag van 1000 jaar, en de zevende dag staat voor de deur. Wij moeten ons niet bezig houden met jaartallen en data, want die zijn door God vastgelegd en bepaald. Maar we weten dat de zevende dag voor de deur staat, en dan komt Christus terug om het Koningschap op Zich te nemen, 1000 jaar lang, waarna de achtste dag volgt, waarin God alles in allen zal zijn!

En zo zien we ook, dat als het Loofhuttenfeest is gevierd, dat er dan nog een achtste dag komt, een dag van het nieuwe begin. Achter de rust, die over Israël zal komen in de toekomst van het Loofhuttenfeest, zal dan nog die achtste dag zal komen van de nieuwe schepping, een nieuw begin, een nieuwe hemel, een nieuwe aarde, waarin God woont en gerechtigheid is. Over die achtste dag lezen we in het verdere van Lev 23:

- ▲ “Doch op **de vijftiende dag** van de zevende maand, wanneer gij de opbrengst van uw land inzamelt, zult gij zeven dagen het feest des HEREN vieren; op de **eerste dag** zal er rust zijn en op de **achtste dag** zal er rust zijn. Op de eerste dag zult gij vruchten

van sierlijke bomen nemen, takken van palmen en twijgen van loofbomen en van beekwilgen, en gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht van de HERE, uw God, zeven dagen lang. Gij zult het als een feest des HEREN vieren zeven dagen in het jaar, een altoosduurende inzetting voor uw geslachten; in de zevende maand zult gij het vieren. In loofhutten zult gij wonen zeven dagen; allen die in Israël geboren zijn, zullen in loofhutten wonen, opdat uw geslachten weten, dat Ik de Israëlieten in hutten heb doen wonen, toen Ik hen uit het land Egypte leidde: Ik ben de HERE, uw God. Zo maakte Mozes de feesttijden des HEREN aan de Israëlieten bekend.” (Lev 23:39-44)

Het zijn totaal zeven dagen dat zij feestvieren, en het zijn ook totaal zeven Feesten, die totaal in Leviticus 23 staan, en het zijn allemaal volkomen Sabbatten, een Sjabbath.

“Sabbath” betekent eigenlijk “rust”. Het is echt steeds een rust, het volk is in de rust gekomen. En op die dag mocht er geen enkele slaafse arbeid worden verricht. De slavernij was voorbij. Ze moesten daar vrolijk over wezen, de slavernij lag achter hen. Ze waren in het beloofde land, ze waren in de rust gekomen. Ze moesten feestvieren, ze moesten vrolijk zijn, ze moesten zich verheugen in het heil wat de Heere hen heeft bereid!

Alle Feesten in een schema:

Feesten	Wanneer	Welk Feest	Sabbath
1e Feest	De eerste maand op de 14de 17.30 – 18.00 uur	Pascha	
2e Feest	Begon in de eerste maand op de 15e om 18.00 uur	Feest der ongezuurde broden 7 dagen	15e dag (Lev 23:37)
3e Feest	Begon op de dag na de sabbat, wanneer de eerste garve van het land gehaald werd.	Feest van de eerstelingsgarve	De dag na de sabbath = sabbath
4e Feest	Begon op het 3e Feest en duurde tot zeven sabbatten verder + 1 dag	Feest der weken + 1 dag	Na de zevende sabbath was het direct de volgende dag weer sabbath (Lev 23:21)
5e Feest	Op de 1e van de 7e maand	Bazuinen Feest	Sabbath (Lev 23:24)
6e Feest	Op de 10e van de 7e maand	Grote Verzoendag	Sabbath (Lev 23:32)
7e Feest	Op de 15e van de 7e maand	Loofhuttenfeest, zeven dagen	Sabbath 1e dag (Lev 23:35)
	+ extra dag = de achtste dag		Na de 7e dag = sabbath, op de 8e dag weer SABBATH (Lev 23:36)

Deel 3 volgt DV.

Bert Boersma September 2011 boersmaklm@hetnet.nl

Van Feest tot Feest (deel 3)

Nog even die zeven Feesten op een rijtje gezet:

- ⤴ Pascha, het Paasfeest, met daaraan verbonden het feest van de ongezuurde broden, die twee horen bij elkaar. Ze worden eigenlijk genoemd in de Bijbel: Het Feest van de ongezuurde broden.
- ⤴ Daarna krijg je het Feest der weken, wat begon met de eerstelingsgarve, en wat eindigde op de Pinksterdag. Dan was er een hele tijd niets,
- ⤴ En dan kwamen nog eens drie Feesten, die ook aan elkaar vastzaten, het Feest van de bazuinen. Wat eigenlijk sprak van: mensen, verzamel je! De bazuinen klonken dan, de priesters bliezen op de zilveren trompetten, men werd verzameld, de grote verzoendag brak aan, en nadat men grote verzoendag had gevierd, brak het Loofhuttenfeest aan, zeven dagen + de achtste dag.

Eigenlijk zijn er dus wel zeven Feesten, maar het waren het drie Feest perioden. Zo gaat de Bijbel daar ook mee om. Dat vinden we ook in 2 Kron 8, waar we zien de regeling van Salomo in de tempel van de eredienst:

- ⤴ “Toen bracht Salomo brandoffers aan de HERE op het altaar des HEREN dat hij vóór de voorhal gebouwd had, namelijk hetgeen naar het gebod van Mozes voor elke dag als offer vastgesteld was, voor de sabbatten, voor de nieuwe maanden en voor **de feesttijden driemaal des jaars.**” (2 Kron 8:12-13).

Drie maal des jaars zijn er dus feesttijden, dat klopt ook, want ook al zijn dat onderling zeven Feesten, die Feesten zijn gegroepeerd. Dat staat erachter:

- ⤴ “Op het feest der ongezuurde broden, het feest der weken en het loofhuttenfeest.” (2 Kron 8:13b).

Dus:

- ⤴ Het Pascha werd direct gevolgd door het Feest der ongezuurde broden, zo werd het Pascha eigenlijk het Feest der ongezuurde broden genoemd.
- ⤴ Het Feest der weken bestond dus eigenlijk uit zeven weken. Het begon met het Hefoffer van de eerstelings garve, en het eindigde met het hefoffer van de twee Pinksterbroden. Het duurde totaal 50 dagen.
- ⤴ Het Loofhuttenfeest, waar ook weer drie Feesten aan elkaar zaten, eerst het Feest van de bazuinen: Verzamelt u! Dan de grote Verzoendag, en na de grote Verzoendag brak het Loofhuttenfeest aan, in een periode van $7 + 1 = 8$ dagen.

Al die Feesten hebben natuurlijk in de geschiedenis een profetische betekenis. Als gelovigen mogen we dat ook zien. Van die zeven Feesten, die op de kalender van Israël stonden, zijn er dus profetisch gezien, vier vervuld, namelijk Pascha, het Feest van de ongezuurde broden, de eerstelingsgarve, en het Pinksterfeest, terwijl er nog drie Feesten onvervuld zijn:

- ⤴ Het Bazuinenfeest
- ⤴ De grote Verzoendag
- ⤴ Het Loofhuttenfeest

Het bijzondere is, dat tussen de vervulde Feesten en de onvervulde Feesten, een lange periode lag van drie maanden, waarin er helemaal niets gebeurde. Een lange tijdsperiode,

waarin niets plaatsvond. Geen enkel Feest werd gevierd, en dát is nou precies profetisch gezien de tijd waarin wij leven. Want wij leven eigenlijk tussen Pinksteren en het Bazuinenfeest.

Pascha, het kruis, ligt achter ons. Het Feest van de ongezuurde broden ligt achter ons, samen met het Paasfeest. De eerstelingsgarve, de opstanding van Christus, ligt achter ons, en ook Pinksteren ligt achter ons. Maar wat ligt nog voor ons? Dat is nog onvervuld, daar ligt het Bazuinenfeest, de grote Verzoendag en het Loofhuttenfeest.

Gaat ons leven van Feest tot Feest?

In deze bijbelstudie wil ik niet de nadruk leggen op de profetische betekenis van de Feesten des Heeren voor Israël, maar meer op de geestelijke toepassing van de Feesten op ons eigen hart en leven, en daarbij wil ik eigenlijk heel persoonlijk de vraag stellen, in de eerste plaats aan mezelf, en vervolgens aan u, beste lezer:

▲ “**Gaat ons leven, ons geestelijk leven van Feest tot Feest tot Feest?**”

En dan moeten we heel eerlijk zijn voor onszelf, als we die vraag stellen. Want dan stellen we eigenlijk de vraag: Is mijn leven nog steeds wel een Feest rondom de Heere Jezus Christus? Vier ik nog steeds Feest? Het Feest des Heeren? Want zo zou het wel moeten zijn. Paulus zegt niet voor niets: “Verblijdt u in de Heere te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!” (Fil 4:4). In die blijdschap staat Christus centraal!

En daarom gaan we samen naar die drie Feestperioden van Israël (2 Kron 8:13) kijken, wat die Feesten, die meerdaagse Feesten (en een volgende keer hoop ik daar verder mee te gaan) in het bijzonder voor ons persoonlijk te zeggen hebben.

We moeten bij het bestuderen van deze Feesten twee dingen onderscheiden:

- ▲ **De ééndaagse feesten op Gods Feestkalender wijzen altijd op één volbracht heilswerk:** Het Lam is maar één maal geslacht, en elk Paasfeest was een herinnering aan die éénmalige zaak. Het openbaart ons een éénmalig heilsfeit.
- ▲ **De meerdaagse feesten hebben altijd te maken met de praktijk van ons leven,** een praktijk, die voortvloeit uit het heilsfeit, wat eraan vooraf ging.

Dus, als voorbeeld kunnen we zeggen: Het Feest van de ongezuurde broden vertelt ons van de heilszegeningen, die voortvloeien uit het heilsfeit van het geslachte Paaslam. En we weten welke heilszegening uit het kruis voortvloeide. Het slachten van het Paaslam, het slachten van Christus, Zijn offerdood, bracht de verlossing van zonde voort. En voordat we dat begrijpen in ons leven, als we tot geloof komen in Christus, daar hebben we echt wel zeven dagen voor nodig. Daar hebben we een periode voor nodig, broeders en zusters, om dat te gaan begrijpen. Wat er opeens verandert in ons leven, te weten, verlost te zijn van zonde. En de eerste periode van een Christen wordt altijd gekenmerkt door het feit, dat hij aan het stoeien is met zijn zonde. Want hij wordt bewust van zonde, en hij wordt ook bewust van zijn verlossing. Sommige mensen komen nooit verder, die blijven in die eerste fase hangen. (*En dat is niet de bedoeling*). Want het gaat wel van Feest tot Feest tot Feest. Maar het is maar de vraag of we van Feest tot Feest gaan.

Velen blijven hangen in het kindschap, zij blijven stoeien met die zonde, met die verlossing uit Egypteland, met het Feest van de ongezuurde broden, wat ze moeten toepassen in hun leven, want dat is het meerdaagse Feest, **toepassen** in je leven. Dat kruis als het ware verwerken in jezelf. Ik ben door Christus gekruisigd. Maar voor je daar toe komt in je leven, gaat er een hele periode aan vooraf.

Het Pascha

Waar herinnert Pascha, het eerste Feest, aan? Pascha herinnerde Israël aan de verlossing uit Egypteland. Het herinnert Israël eraan, dat zij zijn verlost uit de slavernij van Egypte. Dat was voor Israël het Feest. Het slachten van het paaslam, het strijken van het bloed van het paaslam aan de deurposten.

Voor ons is dat het beeld van het bloed van Christus, wat Hij ter verzoening vergoot. En dit **feit** heeft zijn heerlijke vervulling natuurlijk gekregen op het kruis van Golgotha. Daarom mag het ons er ook aan herinneren dat wij verlost zijn uit de slavernij, namelijk van de slavernij der zonde, **want daarvan zijn wij verlost**.

- ▲ “En in Hem **hebben wij** de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom zijner genade.” (Ef 1:7).

Het bloed van het lam, gestreken aan de deurposten van de huizen van de Israëlieten in Egypte liet de verderfengel hun deuren voorbij gaan. Dus eigenlijk zorgde het bloed dat de dood buiten hun deuren bleef. Doorgeredeneerd zorgde het bloed voor leven in de huizen van de Israëlieten.

Zo ook voor ons. Het bloed van het Lam, het bloed van Christus, gestreken aan de geestelijke deurposten van ons leven, neemt de dood weg uit ons leven, en zorgt het bloed voor “leven” in het leven van de gelovige.

- ▲ “Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.” (Ef 2:13)

Ja, ik weet wel dat ieder mens moet sterven, maar dat is noodzakelijk opdat het werkelijke leven, dat we in Christus hebben ontvangen, aan het licht kan komen. Want ons oude lichaam moet sterven, omdat vlees en bloed de hemel niet kan beërvan. (1 Kor 15:50). Daarom is door het bloed van het Lam onverderfelijk leven aan het licht gebracht. En daarom lezen we ook in Johannes 5:24:

- ▲ “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, **heeft eeuwig leven** en komt niet in het oordeel, want **hij is overgegaan uit de dood in het leven**.”

Het is geweldig te beseffen, dat de Heere Jezus Christus door zijn bloed de verzoening voor alle mensen heeft teweeg gebracht. Voor alle mensen? Ja, beste lezers, voor alle mensen! Dus u kunt gerust tegen uw ongelovige buurman zeggen dat hij is verzoend door het bloed van Christus. Let wel, ik zeg niet dat hij ook verlost is, want daarvoor moet hij tot geloof komen. En dat staat er ook in bovengenoemde tekst. Eerst het Woord horen, en dan dat Woord ook geloven. Dan heeft iedere gelovige het eeuwig leven, of beter vertaald volgens de grondtekst: “het leven van de eeuwen”, want dat staat er in de grondtekst van Joh 5:24. Dit betekent dat elke gelovige in de toekomstige eeuwen (meervoud) zal leven! En de eerste

toekomstige eeuw is de eeuw (van 1000 jaar) waarin de Heere zelf zal regeren, en in de eeuw daarna (ook wel achtste dag genoemd) zal God zelf allen (gelovigen) in Hem zelf plaatsen. Dat zal de eeuw zijn, waarvan staat geschreven: “God alles in allen” (1 Kor 15:28).

5. “Daar wij dan, broeders, volle vrijmoedigheid bezitten om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus.” (Hebr 10:19)

En zo begint ook het leven van een ongelovige, wanneer hij/zij tot geloof komt. Hoe komt een ongelovige tot geloof? Meestal door een evangelisatie prediking uit bijvoorbeeld het Johannes evangelie. Het Feest is begonnen in het leven van een mens door de verlossing door het bloed van Christus. Maar het Feest gaat door, want we gaan van Feest tot Feest.

Het Feest van de ongezuurde Broden

Wanneer we kijken naar die eerste Feestperiode, die werd gevormd door het Pascha en het Feest van de ongezuurde broden, dan begon het Feest van de ongezuurde broden direct op de dag na het Pascha. Het Feest van de ongezuurde broden duurde zeven dagen.

▲ “In de eerste maand, op de veertiende der maand, in de avondschemering, is het pascha voor de HERE. En op de vijftiende dag van deze maand is het feest der ongezuurde broden voor de HERE, zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten.” (Lev 23:5-6)

Het Paaslam, hebben we gelezen, werd geslacht op de 14-de Nissan. Ook lezen we: “In de avondschemering, is het pascha voor de HEERE.”

Dus het uur zelfs staat er zelfs bij. Het lam moest worden geslacht in de avondschemering, dat is bij zonsondergang. En die avondschemering was (en is) in Israël snel voorbij. Bij ons hier in Nederland kan het heel lang schemeren, maar dat is in Israël niet zo. In Israël is het ineens, is het binnen een klein halfuur donker.

En wanneer we dan lezen dat het lam werd geslacht in de avondschemering, dan mogen we vaststellen dat gebeurde tussen half zes en zes uur. Want om zes uur is het in Israël donker. En wanneer begon het Feest van de ongezuurde broden lezen we? Op de 15-de Nissan, dus direct de dag erna. En dan moeten we goed rekening houden met de tijdrekening van Israël. Bij ons begint de volgende dag altijd om 12 uur in de nacht, maar dat was in Israël niet zo.

In Israël begon de nieuwe dag op klokslag 6 uur 's avonds. En het bijzondere is, dat op het einde van de 14-de Nissan tussen half 6 en zes uur werd dat lam geslacht, en om zes uur direct daarna was het 15-de Nissan, en was er Feest. Het Feest van de ongezuurde broden, wat totaal zeven dagen duurde. Er zat dus totaal geen tijdsruimte tussen het slachten van het lam en het vieren van het Feest van de ongezuurde broden. Het één volgde direct op het ander. Er zat eigenlijk geen seconde tussen. En daarom wordt er ook wel gesproken van één Feest.

En zo is het ook gegaan in Egypteland, en in al de jaren die volgden. In de avondschemering werd het lam geslacht, en te middernacht kwam het oordeel over Egypte, en in de morgen stond Israël verlost buiten Egypte. De uittocht.

En de **praktische** verlossing uit Egypte, uit de slavernij, uit de slavernij der zonde was een

direct gevolg van het slachten van het lam, en het toepassen van het bloed van het lam op de deurposten.

Het Paasfeest is dus een ééndagsfeest, terwijl het feest van de ongezuurde broden een meerdaagsfeest was, een feest was van totaal zeven dagen.

Het Feest van de ongezuurde broden, waar is dat een beeld van? Wat had de Heere ook alweer tegen Israël gezegd?

- ▲ “Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; dadelijk op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen.” (Ex 12:15).

Wat betekent dit voor ons? Wat is de geestelijke **toepassing** van dit Feest voor ons? De meerdaagse feesten hadden immers te maken met de **praktijk** van ons leven.

Net zoals Israël al het zuurdeeg uit hun huizen moest verwijderen, zo moeten ook wij al het zuurdeeg uit ons leven verwijderen, wegdoen!

Wat betekent dit in de praktijk? Wat moeten wij dan wegdoen? Wanneer wij zouden onderzoeken wat zuurdeeg in de Bijbel betekent, dan vinden we altijd een negatieve betekenis. Enkele voor ons belangrijke teksten over zuurdeeg:

- ▲ “Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat een weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?” (1 Kor 5:6)
- ▲ “Gij liept goed. Wie is u in de weg gekomen, dat gij aan de waarheid niet meer gehoorzaamt? 8 Die overreding kwam niet van Hem, die u roept. 9 Een weinig zuurdeeg maakt het gehele deeg zuur.” (Gal 5:7-9)

Even iets over dat zuurdeeg, ook wel zuurdesem genoemd. Hoe wordt een zuurdeeg-brood gemaakt? Men maakt van (tarwe)meel en water een mengsel, een klomp deeg. Deze klomp deeg laat men spontaan fermenteren ofwel vergisten gedurende een **bepaalde tijd** bij een **bepaalde temperatuur** op een **donkere plaats**. Het mengsel zal dan een enigszins zure smaak en geur aannemen, omdat de bloem van nature melkzuur-bacteriën bevat, zullen deze zich in het deeg ontwikkelen en het mengsel verzuren. Wanneer de klomp zuurdeeg na een paar dagen klaar is, maakt men van nieuw vers deeg, waarin steeds een klein stukje van het zure deeg wordt doorkneed, nieuwe broden. Dus in elk nieuw te kneden brood wordt een klein stukje van het verzuurde deeg gedaan, en mee gekneed. Aldus worden de nieuwe broden doorzuurd met het zuurdeeg. En zo ontstaat het zuurdeegbrood.

En wanneer u dit proces begrijpt, dan wordt ook duidelijk waarom de apostel Paulus zo waarschuwde voor het zuurdeeg. Want iets waar zuurdeeg in wordt gestopt, doorzuurd alles, ook het goede wordt doorzuurd! En daarom waarschuwt de Heere Jezus zelf in de evangeliën zo nadrukkelijk voor de zuurdesem van de Farizeërs. (Mat 16:6, Mat 16:11, Mat 16:12, Marc 8:15 en Lukas 12:1). In deze laatste tekst zegt de Heere “Wacht u voor de zuurdesem, dat is de huichelarij, der Farizeeën.”

Daarom weten wij dat wanneer wij “zuurdesem” toelaten in ons leven, of in een prediking, dan verdwijnt het goede, en krijgt het zuurdesem de overhand. Zo werkt zuurdeeg!

Wat moeten wij dan wegdoen? Wij moeten al de oude dingen in ons leven wegdoen, dingen die ons in de weg kunnen staan om te groeien en te wortelen in Christus Jezus. En dan komen we bij de apostel Paulus terecht, die zei over die oude dingen:

- ▲ “Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht. Voorzeker, ik

acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis (St Vert zegt: “drek”), **opdat ik Christus moge winnen.**” (Fil 3:7-8).

En een ieder kan voor zichzelf invullen wat hem/haar in de weg staat om te groeien in Christus Jezus. Want het is werkelijk zo in ieders leven, dat wanneer we niet bereid zijn die oude dingen in te leveren, dan is er geen plaats om nieuwe dingen van Christus in ontvangst te kunnen nemen. Want Hij wil die graag geven, maar dan wel aan een hart wat open staat, en aan een hart waar ruimte is!

Daarom is dat Feest van de ongezuurde broden voor gelovigen een beeld van de heilige levenswandel, die een kind van God als het ware gaat beleven, doordat hij door het bloed van Christus is verlost. Het Feest der ongezuurde broden duurde zeven dagen, van sabbath tot sabbath, en heeft alles te maken met onze levenswandel in afhankelijkheid van Hem, de eerste levenswandel die je beleeft als je tot geloof in Christus komt als **kind** van God.

Deel 4 volgt DV

Bert Boersma September 2011 boersmaklm@het.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 4)

Het Feest van de Eerstelingsgarve

Het derde Feest is het Feest van de eerstelingsgarve, en dat had dus te maken met die eerstelings-schoof, die heen en weer bewogen werd voor de Heere.

Die boer haalde de eerstelingen van het veld, bond die eerstelingen tot een schoof, tot een garve, en dan werd die eerstelingsgarve aan de Heere gegeven. En die eerstelingsgarve die werd heen en weer (= op en neer) bewogen in de Tempel door de priester voor de Heere. En in feite is dat een beeld, het is ook een hefoffer, het gaat heen en weer, op en neer, het is hemelwaarts gericht.

En Wie is de eersteling uit de doden? Dat is de Heere Jezus Christus. En dáár is dat Feest van de eerstelingsgarve een beeld van. Van de opstanding van Christus. En in die Eersteling hebben wij het Leven. In die Eersteling zijn al de leden van het Lichaam van Christus geplaatst!

In 1 Kor 15:20 lezen we:

- ▲ “Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn. Want, dewijl de dood er is door een mens, is ook de opstanding der doden door een mens. Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Maar ieder in zijn eigen rangorde: Christus als eersteling, vervolgens die van Christus zijn bij zijn komst; daarna het einde, wanneer Hij het koningschap aan God de Vader overdraagt, wanneer Hij alle heerschappij, alle macht en kracht onttroond zal hebben.”

Dus Christus is de eersteling (1 Kor 15:23). En in de Eersteling zijn allen, die tot het Lichaam van Christus behoren ook **geplaatst**. Ja, ik weet, dát staat hier in Korinthe niet vermeld, omdat deze tekst van Korinthe is geschreven gedurende de Handelingen tijd, waarin het Lichaam van Christus nog verborgen was, en dit dus niet betreffende dat Lichaam verkondigd kon worden, omdat dat toen nog een verborgenheid was: (Ef 3:9 en Kol 1:26).

Maar wanneer we kennis nemen van de brieven die Paulus na de Handelingen heeft geschreven, dan worden die dingen aangaande het Lichaam van Christus wél duidelijk. Wanneer we bijvoorbeeld in Ef 1:3 lezen:

9. “Die ons gezegend heeft met **alle** geestelijke zegening **in den hemel** in Christus.”

Dan moeten we nog ontdekken wie die “ons” (van Ef 1:3) zijn, en dan moeten we nog bekijken wat dat “in de hemel” betekent. Wie die “ons” zijn, dat kunnen we lezen in Ef 1:1, waar we de geadresseerden van deze brief vinden:

- ▲ “aan de heiligen en gelovigen in Christus Jezus.”

Dus de brief is geschreven aan de heiligen, dat zijn de apart geplaatsten, en gelovigen, wat ook vertaald mag worden met “getrouwen” in Christus Jezus. Waarvoor waren die gelovigen apart geplaatst en waarin waren die gelovigen getrouw? Wanneer we dan deze tekst in de juiste context plaatsen, en dat is de context van de prediking van Paulus ná de

Handelingen, waarin hij de verborgenheid aangaande het Lichaam van Christus bekend mocht/moest maken, dan wordt duidelijk wie deze apart geplaatsten en getrouwen betreffen. Dat zijn zij, die getrouw gehoor geven aan het evangelie wat Paulus ná de Handelingen verkondigde. En door hun getrouw-zijn mogen zij weten “in Hem uitverkoren te zijn **vóór de grondlegging der wereld**” (Ef 1:4). Er is geen enkele groep gelovigen waar dit van gezegd wordt, alleen van hen die tot het Lichaam van Christus behoren.

Bovendien staan er in de latere brieven van Paulus uitdrukkingen betreffende gelovigen, die we nog nooit eerder in de schrift tegenkwamen. Zo hebben we gelezen in Efeze 1:3 dat die gelovigen zijn gezegend met **alle** geestelijke zegening **in den hemel** in Christus. Het woord wat hier vertaald is met “hemel” komt uit het Griekse woord “epouranios”, wat eigenlijk in het Nederlands vertaald zou moeten worden met “het bovenhemelse”. Dit “epouranios” is samengesteld uit de Griekse woorden “epi” en “ouranos”, en betekent letterlijk “boven-hemel”. Het gewone woord voor hemel is “ouranos”. We weten dat God in den beginne de hemelen en de aarde schiep. Deze geschapen hemelen zijn de lucht waarin de vogels vliegen, én de sterrenhemel. Deze schepping betreft dus de “ouranos”. De hemel der hemelen, of zoals in Efeze 1:3 staat, de “epouranios”, is niet geschapen, maar er altijd geweest. Daar woont God zelf. En juist **dáár** waar God zelf woont, en waar Christus is gezeten ter rechterhand Gods, **dáár** zijn de gelovigen, behorende tot het Lichaam van Christus nu reeds geestelijk geplaatst. Daar is hun woonplaats.

En dat is nou het zeer bijzondere, juist **dáár**, in die “epouranios”, in dat bovenhemelse zijn we gezegend met **alle** geestelijke zegen. (Ef 1:3). En die zegeningen kunnen we ontdekken door in de juiste gezindheid te wandelen met Paulus als voorbeeld, zó te wandelen, te jagen in de roeping waarmee de leden van het Lichaam geroepen zijn. Nog nooit in heel Gods Woord is er één groep mensen geweest, tegen wie zulke geweldige dingen zijn gezegd. Bovendien is dit niet de enige keer dat Paulus over deze “bovenhemelse dingen” spreekt.

Bij dit alles moeten we niet vergeten dat het Christus' erfenis betreft. Het is niet onze erfenis, wij mogen in de erfenis van Christus delen. "Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde" (Kol 1:13) "Hij is vóór alles en **alle dingen hebben hun bestaan in Hem**; en Hij is het hoofd van het lichaam, de gemeente." (Kol 1:17-18)

Ook in Fil 3 komen we nog een prachtige tekst tegen, die op meerdere manieren deze **wonderlijk rijke positie** van de leden van het Lichaam van Christus **bevestigt**:

- ▲ “Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.” (Fil 3:20-21)

Ook hier moeten we weten tegen wie Paulus hier spreekt in de Filippenzen brief, want anders zouden deze woorden weer verkeerd kunnen worden geïnterpreteerd. Paulus schrijft de Filippenzen brief aan “aan al de heiligen in Christus Jezus”, dus aan **dezelfde groep gelovigen** als de Efeze brief, in dezelfde tijd na de Handelingen.

In de grondtekst vinden we in vers Fil 3:20 het Griekse woord “hypargon”, wat aangeeft dat die gelovigen dat burgerschap in de hemelen ook daadwerkelijk **bezitten**. En dan betekent het vervolg van die tekst dat wij vanuit dat verkregen bezit, de Heere Jezus als Verlosser gaat optreden, want er staat: “waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten.” Dus “waaruit” verwachten wij? Vanuit de aan ons gegeven positie **IN** de boven-hemel, van daaruit verwachten wij dat de Heere als Verlosser gaat optreden. Voor ons hoeft Christus dan niet meer als Verlosser op te treden, want dat is in een veel eerder stadium al gebeurd, anders hadden wij nooit die positie kunnen beërven.

Verder staat er nog iets in bovenstaande tekst wat de leden van het Lichaam van Christus zullen ontvangen:

- ♣ Hij zal “ons vernederd lichaam veranderen, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt, naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.” (Fil 3:21)

Beseffen we wel wat hier ten diepste staat? Wij, de leden van Zijn Lichaam, zullen zó veranderd worden, eigenlijk zó verhoogd worden, dat ons toekomstig lichaam er net zo zal uitzien als het verheerlijkte lichaam van de verhoogde Christus. **Er is geen hogere plaats!** In het Grieks staat hier het woord “summorphoo”, wat vertaald is met “gelijkvormig”. En dat is ook de betekenis. Het woord “morphoo” betekent gestalte, en met het woordje “sun” ervoor, geeft dat aan dat het dan wel in de diepste zin, in de diepste betekenis wordt weergegeven, dat ons verheerlijkte lichaam identiek, als twee druppels water, van binnen en van buiten, door en door zal lijken op de gestalte van de verheerlijkte Christus. Ik kan het niet bevatten, en me er geen voorstelling van maken. Maar het staat in Gods Woord, en daarom is het waar!

Maar we waren gebleven bij het Feest van de eerstelings-garve.

Het is een prachtig beeld van Christus, die uit de doden opstond. Want het zaad wat in de aarde gezaaid werd, moet eerst sterven voordat het vrucht kan geven. Die geogste eersteling is **het resultaat** van het gestorven graan wat daarvoor is gezaaid. Wanneer die graankorrel op zichzelf blijft, gebeurt er niets. De Heere Jezus zegt zelf:

- ♣ “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwiggen leven.” (Joh 12:24-25)

Van de eerste graankorrel blijft niets over, maar er ontstaat iets totaal nieuws, wat het eerste verre te boven gaat! Het oude sterft, en wordt vervangen door totaal iets nieuws!

Het Feest van de Eerstelingsbroden

Dan krijgen we het vierde Feest, het Pinksterfeest. Het Feest van de eerstelingsbroden. En dat Feest ging ook weer gepaard met het heen en weer bewegen, deze keer van broden. Ook die broden waren een beweegoffer, dit spreekt in feite van uitstorting van Heilige Geest op vlees. En dat is ook precies wat er op het Pinksterfeest in Handelingen 2 gebeurde. De uitstorting van Geest.

En het wonderlijke is, dat **precies op het moment** dat in de Tempel de priester het mes zette in het lam, het mes zette in het paaslam, vloeide het bloed van het ware Paaslam, Jezus Christus, buiten de legerplaats op Golgotha's kruis.

En precies op het moment dat in de Tempel de eerstelingsgarve door de priester als een beweegoffer heen en weer werd geofferd aan de Heere, (*wat een beeld is van de ware Eersteling, Jezus Christus, die als de eersteling der doden, uit de doden opstond*), dat **precies op dat moment** van het beweegoffer in de tempel, het Pinksterfeest door Israël werd gevierd. En precies op dat Pinksterfeest gebeurde het, dat God Zijn Geest uitstortte op de apostelen.

Is dat allemaal toevallig? Nee, broeders en zusters, dat is natuurlijk niet toevallig. God heeft een plan. God heeft een heilsplan, Zijn Plan der aionen. En God houdt Zich precies aan dat plan. Het gebeurd allemaal **precies** op door God bepaalde tijden. En de Heere Jezus Christus stierf **precies** op de datum die door God was bepaald. Hoe vaak kunnen we niet lezen in het N.T. tijdens de omwandeling van de Heere Jezus, dat Zijn vijanden Hem trachtten te doden, maar dan staat er altijd bij: **“Maar Zijn ure was nog niet gekomen.”** En waarom niet? Christus stierf **op Gods tijd**, en de duivel probeerde hem te doden vóór Gods tijd. Ze probeerden Hem al te doden toen Hij kind was, bij de kindermoord te Bethlehem. Dat probeerden ze ook al, toen de Farizeeën in Nazareth hebben geprobeerd hem van de steilte te werpen. Maar Zijn tijd was nog niet gekomen. Hij stierf precies op tijd door God bepaald. Alles gebeurde volgens Gods plan.

God heeft een plan. God heeft een tijdrekening. En waar we de Bijbel ook onderzoeken, we zullen altijd zien, dat er niets paniekerig gebeurd, maar dat altijd alles precies geschied overeenkomstig het plan dat God Zich heeft gesteld. Er staat niet voor niks hier in Lev 23:4:

▲ “Dit zijn de feesttijden des HEREN, heilige samenkomsten, die gij uitroepen zult **op de daarvoor bepaalde tijd.**”

En het plan van God voltrekt zich met een rekenkundige nauwkeurigheid. En net zoals de loop van de planeten, en de loop der seizoenen, en de loop van uren, van dagen, van maanden en van jaren zich met een mathematische nauwkeurigheid voltrekken, zo nauwkeurig voltrekt zich ook Gods plan. En er is geen duivel, die daar wat aan kan veranderen. De Heere Jezus zei tegen de apostelen op de Hemelvaartsdag:

6. “De tijden en gelegenheden heeft de Vader in Zijn eigen macht gesteld.”

Het gaat gelukkig allemaal volgens **Gods plan**. En niemand kan daar wat aan veranderen. En ik ben zo blij broeders en zusters, dat wij dát mogen weten. Het gaat echt allemaal volgens Gods plan. Ik wil deze keer met een stukje actualiteit eindigen:

Deze week kreeg ik een mail met de volgende inhoud, het ging over Israël:

“Wil de wereld zó'n staat ...?”

Palestina is het eerste land sinds Nazi-Duitsland dat Joden gaat verbannen.

De Palestijnen herhaalden vorige week hun eis, dat er niet één jood mag blijven wonen in hun toekomstige racistische Apartheid-staat. Ook homo's zijn

ongewenst in Palestina.

Vorige week herhaalde de Palestijnse vertegenwoordiger in Washington, Maen Areikat, tegenover Amerikaanse journalisten nog maar eens het officiële standpunt van de Palestijnse Autoriteit: Een toekomstige Palestijnse staat, waar vandaag in de VN over gestemd zal worden, zal verboden worden voor Joden en homoseksuelen. Daarmee wordt 'Palestina' het eerste land sinds Nazi-Duitsland dat officieel Joden zal verbannen....

Zowel Mahmoud Abbas als andere Palestijnse officials stellen regelmatig, dat in het toekomstige Palestina niet één jood mag wonen, en hun land 100% islamitisch en dus “judenrein” moet worden. Naast joden worden ook christenen actief weggepest of vervolgd, waardoor er nog maar een handjevol christenen is overgebleven in de door Palestijnen gecontroleerde steden en gebieden. Tevens weigert Abbas Israël als joodse staat te erkennen. Hamas erkent Israël zelfs helemaal niet.”

Tot zover de mail, en onder de mail stond onderstaande afbeelding, die wel wat scherp is, maar toch wel de huidige toestand laat zien:

Ik heb de mail als volgt beantwoord:

“Ben het helemaal met je eens. Maar de wereld is blind en dwaas. Maar hoe kan dat ook anders met een wereld, die geen rekening houdt met God? Bovendien is satan nog steeds de overste van deze wereld, dus.....het moet zo gaan, totdat.....! We hebben een geweldige toekomst als gelovigen! Dat is ons uitzicht!”

We hebben in deze bijbelstudie gesteld dat Gods plan zich met de grootste nauwkeurigheid voltrekt. Van bovenstaande mail wordt je niet vrolijk. Maar dit is wat de wereld kiest. Wij weten, wat God heeft verkozen voor de toekomst. Hij heeft aan Abraham beloofd, dat zijn zaad zou wonen in een land dat zich uitstrekt van de rivier van Egypte (de Nijl) tot aan

de grote rivier de Eufraat, die in Irak ligt. (Gen 15:18).

Wanneer God dat zo heeft bepaald voor de toekomst van Zijn land, dan zal dat gewis exact **op Gods tijd ook zo gebeuren**. En wij weten, Wie er dan Koning zal zijn over dat land, Christus Jezus, onze Heere, in Wie wij dan als Zijn Lichaam zullen zijn geplaatst.
Gods plannen falen nooit!

Deel 5 volgt DV

[Bert Boersma september 2011 boersmaklm@hetnet.nl](mailto:boersmaklm@hetnet.nl) of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 5)

De vorige keer hebben we gezien, dat het allemaal precies volgens Gods plan gaat. En niemand kan daar wat aan veranderen. En ik ben zo blij broeders en zusters, dat wij dát mogen weten. Alles gaat gelukkig allemaal volgens Gods plan. En weet u wat zo wonderlijk is, dat, wanneer je in gemeenschap met God wandelt, dat dán je eigen leven ook loopt volgens Gods plan. En dan kunnen er best wel dingen gebeuren, die wij niet leuk vinden, maar bedenk altijd, God weet overal van, en dan gaat het er om dat het niet alles gaat volgens mijn plan, maar volgens Gods plan. En Gods plan is altijd heel anders dan mijn plan.

Je hoort soms wel eens gelovigen zeggen: “Ik ga dit of dat voor de Heere doen”. Maar pas dan maar op, dat het niet onze eigen plannen zijn. Het gaat om Gods plan in ons leven. En het vreemde is, als we naar Gods plan gaan vragen, dat God er schijnbaar altijd een behagen in heeft, een soort Goddelijke humor, om u juist datgene op te dragen, wat precies tegen uw eigen natuur ingaat. En als u soms in uw leven achterom kijkt na jaren, dan denk je wel eens, wat is het toch allemaal anders gelopen dan ik had gedacht. We hadden onze eigen plannen, maar **Gods plan** was precies zo, dat je vandaag de dag allerlei dingen doet, die je van te voren voor jezelf nooit voor mogelijk had gehouden. En dat is echt zo. En het is ook zo, dat je er nog vreugde in hebt ook! Dat is het gekke van het hele geval.

Gods leiding door Zijn Geest

Een prachtig voorbeeld van wat God dwars door alles heen Zijn plan in een mens volvoerde, lezen we in Handelingen 21, waar de apostel Paulus, die op reis was naar Jeruzalem, in vers 3 in Tyrus aankwam met een schip. Daar ontmoet Paulus de discipelen, en hij bleef zeven dagen bij hen. (Hand 21:4). En dan lezen we op het einde van vers 4 iets heel bijzonders. Die discipelen hadden door de Geest een openbaring gekregen, dat het met Paulus, die op reis was naar Jeruzalem, niet goed zou aflopen. Daarom meenden zij Paulus te moeten waarschuwen, dat hij niet naar Jeruzalem moest reizen (Hand 21:4). Het is wel bijzonder wat we hier lezen, want er staat dat de discipelen “Paulus door de Geest zeiden, dat hij zich niet naar Jeruzalem moest inschepen.” (Hand 21 :4). Ik geloof niet dat de Geest hen zei dat Paulus niet naar Jeruzalem moest gaan, maar dat de Geest hen **liet zien** wat er met Paulus in Jeruzalem zou gebeuren. En dat zij dáárom tegen Paulus zeiden dat hij beter niet naar Jeruzalem moest gaan. Want de Heilige Geest kan nooit tegen de discipelen hebben gezegd, dat Paulus niet naar Jeruzalem moest gaan, omdat de Heilige Geest zichzelf niet tegenspreekt, zoals we uit het vervolg leren. Wél kon de Heilige Geest de discipelen laten zien wat er met Paulus in Jeruzalem zou gebeuren. Maar door hun eigen menselijke inbreng kwamen de discipelen tot een verkeerd (heel menselijk) advies.

Eerder in Handelingen 20 lazen we immers dat Paulus door de Geest gebonden naar Jeruzalem reisde:

- ♣ “En zie, nu reis ik, **gebonden door de Geest**, naar Jeruzalem, niet wetende wat mij daar overkomen zal, behalve dat de heilige Geest mij van stad tot stad betuigt en zegt, dat mij boeien en verdrukkingen te wachten staan. Maar ik tel mijn leven niet

en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Here Jezus ontvangen heb om het evangelie der genade Gods te betuigen.” (Hand 20:22-24).

Dus Paulus wist al dat het geen gemakkelijke reis zou worden, maar er wordt in deze tekst ook duidelijk, dat het hem er alles aan is gelegen om zelfs ten koste van zijn eigen leven zijn loopbaan tot het einde toe te lopen. Dat doel had hij toen in de Handelingen zich al voor ogen gesteld, en dat doel had hij tot het eind van zijn leven. (2 Tim 4:7).

Ook uit het verdere verhaal wat tot ons komt uit het Woord over de reis van Paulus naar Jeruzalem, blijkt dat Paulus naar Jeruzalem **moest** gaan:

- ♣ “En toen wij daar (na Tyrus was Paulus in Caesarea aangekomen) verscheidene dagen bleven, kwam uit Judea een zeker profeet, genaamd Agabus. Toen deze bij ons gekomen was, nam hij de gordel van Paulus, en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de heilige Geest: De man, van wie deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen. Toen wij dit hoorden, verzochten zowel wij als de broeders daar ter plaatse hem, niet op te gaan naar Jeruzalem. Toen antwoordde Paulus: Wat doet gij, dat gij weent en mijn hart week maakt? Want ik voor mij ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de naam van de Here Jezus. En toen hij niet te overreden was, hielden wij ons stil en zeiden: **De wil des Heren geschiede.**” (Hand 21:10-14).

Wat hebben we nu over het werk van de Geest gelezen?

- ♣ Paulus reist gebonden door de Geest, naar Jeruzalem (Hand 20:22).
- ♣ De heilige Geest zegt tegen Paulus van stad tot stad dat hem boeien en verdrukkingen te wachten staan. (Hand 20:23).
- ♣ De discipelen in Tyrus wisten door de Geest, wat er met Paulus in Jeruzalem zou gebeuren. (Hand 21:4).
- ♣ De profeet, genaamd Agabus zei door de heilige Geest dat de Joden te Jeruzalem Paulus zouden binden en hem zouden uitleveren in de handen der heidenen. (Hand 21:10-11)

Het is duidelijk dat de heilige Geest **één** boodschap verkondigd. Maar wat maken de mensen, de omstanders met goede bedoelingen ervan?

- ♣ De discipelen in Tyrus maakten ervan dat Paulus zich niet naar Jeruzalem moest inschepen. (Hand 21:4).
- ♣ Zowel de schrijver van Handelingen, Lukas, als de broeders daar ter plaatse in Caesarea verzochten Paulus, niet op te gaan naar Jeruzalem, nadat zij de woorden van de profeet Agabus hadden gehoord. (Hand 21:12).

En wat doet Paulus na al deze dingen en goede bedoelingen te hebben aangehoord?

- ♣ “Toen antwoordde Paulus: Wat doet gij, dat gij weent en mijn hart week maakt? Want ik voor mij ben bereid, niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de naam van de Here Jezus.” (Hand 21:13).

Paulus was niet te overreden, en daarom hielden de omstanders, de broeders, zich maar stil, en wat zo mooi is, dat er tot slot in de tekst staat: “De wil des Heren geschiede.” (Hand

21:14).

We kunnen heel veel leren van deze geschiedenis. We zien hier Paulus, die voor de volle 100% op zijn Heiland en Heere vertrouwdde, en hoe alles ook zou aflopen, hij wist dat alles goed zou komen! We zien ook de menselijke beweegredenen, als we toch weten, naar de mens gesproken, dat het met Paulus helemaal niet goed zal gaan in Jeruzalem, dan ga je daar toch niet heen? Dan zoek je de ellende toch niet op? Heel menselijk allemaal.

Maar wij, die achter dit alles staan, en die een compleet Woord van God hebben, weten dat Paulus nóg een bediening had te vervullen in Rome. Hij moest daar de laatste zeven brieven nog schrijven, die het geheimenis, de onnaspeurlijke verborgenheid van het Lichaam van Christus zouden onthullen. We zien hierin dat God te allen tijde op Zijn tijd tot Zijn doel komt, en dat Hij mensen, in dit geval Paulus, de kracht geeft om tegen alle goed bedoelde raadgevingen van mensen in, toch de weg te gaan, die Christus Jezus, Zijn Heere voor hem op het oog had.

Deze dingen doet de Heere. En het is wonderbaar, om in Gods plan, om **daarin te mogen wandelen**. Het is wel eens moeilijk, maar God is er altijd, Christus is er, en Christus geeft ook ons altijd de kracht ervoor. En het wonderlijke is ook, dat Gods plan met je leven weerspiegeld wordt in die drie Feesten van Lev 23 en van 2 Kron 8:13, dat Gods plan met je leven gaat van Feest naar Feest!

Dus nog even die vier Feesten, die vervuld zijn. Die eerste vier, die beelden natuurlijk iets uit ten aanzien van Israël. Maar afgezien van die profetische betekenis voor Israël, beelden ze ook **voor ons** persoonlijk iets uit:

- ♣ Het Pascha, namelijk dat we (gelovigen) verlost zijn door het bloed van het Lam.
- ♣ Het Feest der ongezuurde broden, dat nadat we Christus hebben leren kennen, leren om heilig te wandelen, want we zijn geheiligd.
- ♣ Het Feest van de Eerstelingsgarve. Christus de eersteling uit de doden, de opstanding, wat bracht Hij aan het licht? Opstandingsleven. En daarvan mogen wij leren, dat we in dat nieuwe leven gaan wandelen, in dat opstandingsleven gaan wandelen.
- ♣ Het Pinksterfeest, namelijk dat we ook de opdracht krijgen, dat we vervuld worden met Geest, met Zijn Geest, met Gods Geest. Dat het ook werkelijk Pinkster in ons leven wordt. “Wordt vervuld met de Geest!” Dat is niet een opdracht die God heeft, dat is een opdracht die wij hebben, en dat moeten we allemaal leren met een juiste gezindheid, als gevolg van het kruis en de opstanding van de Heere Jezus Christus. Een heilige levenswandel, geheiligd zijn. Wandelen in het nieuwe leven, in het opstandingsleven. Vol van Geest.

En waar wachten wij nu op? Waar wacht Israël op? Israël wacht op de wederkomst van Christus. Waar wachten wij, de leden van het Lichaam van Christus op? Om te verschijnen met Hem in heerlijkheid! En hoe zal dat beginnen? Als wij met Hem verschijnen in heerlijkheid? Wat zullen wij dan horen? Als we allemaal bij Hem verzameld zijn? Want dát is de situatie. Hoe vindt die wederkomst plaats? Hoe vindt die openbaring van Christus (de complete Man) plaats van de hemel? Hoe vindt die verschijning in heerlijkheid met Hem plaats?

Dat gaat gepaard met het geklank ener bazuin. En in het bijbelboek Openbaring klinken totaal zeven bazuinen. En als er zeven geklonken hebben, bij die laatste bazuin, die klinkt,

komt Hij weder op aarde. Dan komt ook de echte grote verzoendag voor Israël, met daaraan vast, aansluitend, het Loofhutfenfeest voor hen.

Eerst zal Israël op aarde de bazuin horen schallen, waar ook Christus van spreekt in Math 24, dan wordt Israël vergaderd uit de volkeren, en als ze vergaderd zijn uit de volkeren, bijeengebracht zijn uit de volkeren, dat is de bijeenverzameling, de “suntaleia” van de aïoon (komen we een volgende keer op terug), dan zal daar zijn de grote verzoendag, en zij zullen zien, Wien zij doorstoken hebben, en daarna zullen zij samen leven met de Heere Jezus in het Vrederijk, en het Loofhutfenfeest vieren, vrolijk zijn, duizend jaar lang. En na die 1000 jaar komt de achtste dag, de achtste dag waar het Loofhutfenfeest op eindigt, de dag van het nieuwe begin, een eeuwige Sjabath, een eeuwige rust in een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Zo mogen we zien vanuit Gods Woord, dat alles gaat volgens een plan, een Feestplan. Want Gods verlossingsplan is een feestplan. Het gaat van Feest, tot Feest, tot Feest. En heel Lev 23, en heel 2 Kron 8:13 spreekt van het vieren van Feest.

En wie houdt er nou niet van Feest vieren? Als we hier zo samen Bijbelstudie doen, is dat een Feest? Ja, voor mij is dat een feest, en ik hoop voor u ook.

Feest is altijd een uitdrukking van blijdschap, van vrolijk zijn, van geluk, van innerlijke voldoening. Dat zie ik vandaag de dag ook.

Mensen proberen wel een feestje te maken, en dan gaat men heel druk doen, en dan gaat men herrie schoppen om in de stemming te komen, en dan worden ze vaak luidruchtig, maar meestal straalt van zulke feesten de innerlijke armoede van de mens af, meestal camoufleren dergelijke feesten de geestelijke armoede van de mens, en zijn dergelijke feesten bedoeld om weg te vluchten vanuit de werkelijkheid naar de roes van zo'n feest.

Maar echt Feest kan je pas vieren als het Feest is in je hart. En wat ben ik blij dat de Bijbel voortdurend spreekt over feestvieren, dat de Heere met mij, met u, met ons allen een Feest wil vieren, en dat Zijn verlossingsplan een Feestplan is. En dat het in Israëls bestaan zal gaan van Feest tot Feest, en dat het ook in ons leven gaat van Feest tot Feest tot Feest.

De eerste keer dat het woord “Feest” voor komt in de Bijbel is in Exodus 5:

10. “Daarna kwamen Mozes en Aäron tot Farao en zeiden tot hem: Zo zegt de HERE, de God van Israël: laat mijn volk gaan om te mijner ere in de woestijn een feest te vieren.” (Ex 5:1).

“Te Mijner ere een Feest te vieren.” Laat ze gaan! God wilde met Israël een Feest vieren. Dat is de verlossing uit Egypte! Dat is de uittocht. God wil met Israël, maar God wil ook met ons een feest vieren, God wil zelfs straks met alle gelovigen een Feest vieren. En als ik de Bijbel goed lees, dan ontdek ik ook, dat het slotstuk van de Bijbel één groot machtig Feest is, een Feest, waar alle feesten van de mens bij verbleken.

Een Feest waarin heel de schepping uiteindelijk deel zal hebben, waar in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde zal zijn, waar gerechtigheid woont, en waarin elk individu, elk schepsel, elk intellectueel mens in harmonie met God zal zijn. Dan zullen alle gelovigen tezamen de lofzang zullen aanheffen voor de Heere Jezus Christus en voor God de Vader.

Deel 6 volgt DV

[Bert Boersma](mailto:boersmaklm@hetnet.nl) Oktober 2011 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 6)

De vorige keren hebben we erbij stilgestaan dat God de tijden heeft bepaald, en dat alles op **Zijn** vastgestelde tijden gebeurt. Opmerkelijk is, dat God Zelf de data heeft bepaald in de agenda van Israël. Israël had daar helemaal geen keus in. Israël heeft helemaal niet gezegd, zo van wij gaan wel even in de agenda kijken of het uitkomt, en een paar van die data prikken. Nee, zo is het niet gegaan. **De Heere heeft het bepaald.** Dat hebben we gelezen in Lev 23:4.

Hij heeft die tijden gezet! De Staten Vertaling noemt het ook zo mooi “de gezette hoogtijden des Heeren.” Dat is een mooie uitdrukking, dat is oud, dat is ouderwets, maar wel mooi: “De gezette hoogtijden des Heeren”. God had ze zelf op de agenda gezet. God had het precies bepaald, op de bestemde tijd, op welke datum, op welke dag. Hij gaf aan, op welke data dat allemaal moest gebeuren.

Dat woord “hoogtij” is afkomstig van het woord “afpraak”. God maakt hier in Lev 23 afspraken met Zijn volk. God maakt hier in Lev 23 een aantal afspraken, welke worden opgetekend in Israëls agenda. Het is alsof God eigenlijk tegen Israël zegt: “Noteer het alvast even in jullie agenda, dat voordat jullie dat land Kanaän binnen trekken, dat ik een aantal dagen, een aantal perioden, drie stuks, met jullie Feest wil vieren.

God zegt, voordat jullie nou zelf je afspraken gaan plannen, maak Ik even afspraken met jullie. Ik wil even een afspraak met jullie als Mijn volk maken, want Ik wil feestvieren. Jullie zijn Mijn volk, en die dagen moeten jullie voor Mij reserveren, want het zijn Mijn Feesttijden. Noteer! Elke zevende dag....., niet vergeten, zegt Hij tegen Israël. Elke zevende dag is voor Mij, Sjabath, Rust. Dan rust Ik, dan rusten jullie ook! Het zijn gezette hoogtijden, en daar mag je geen enkele andere afspraak op maken, zodat heel Mijn volk op die gezette tijden ter Mijner beschikking staat. Dan wil Ik **gemeenschap** hebben met Mijn volk, dan wil Ik feestvieren.

Een volle Agenda?

En wat zegt God tegen ons? Een agenda gebruiken wij bijna allemaal in ons leven. Al onze afspraken noteren wij daarin. Ik geloof dat wij het vaak zo druk hebben met onze eigen afspraken, dat we onze afspraken met de Heere wel eens vergeten, en dat we eigenlijk helemaal geen tijd voor Hem denken te hebben. Soms zijn kinderen Gods zo met de drukte van het leven bezig, dat ze nog nauwelijks tijd hebben om hun Bijbel te lezen. We hebben het allemaal zo druk met van alles en nog wat. Soms hebben kinderen Gods nauwelijks tijd om hun onderlinge bijeenkomsten te bezoeken. Men heeft zoveel aan het hoofd, dat men de afspraken des Heeren vergeet. De afspraken, die de Heere in hun agenda heeft gezet. En wat vergeten ze dan? Dan vergeten ze in feite met de Heere Feest te vieren. En dan vinden ze het gek dat het Feest uit hun leven verdwijnt. Er is een lied dat zegt:

- ▲ “Hoeveel jaren die ik verspeelde,
- ▲ kwamen ze nog eenmaal weer.”

Wat een enorm triest lied is dat. En dát is de conclusie van een gelovige, die gekomen is aan

het eind van zijn leven, en zijn leven overziet, en onder tranen moet vaststellen: “Ik heb mijn tijd aan allerlei dingen verprutst. Ik ben vergeten me te houden aan de afspraken die de Heere in mijn agenda heeft gezet. Ik had voor de Heere geen tijd. Kon ik het maar over doen.

“Hoeveel jaren die ik verspeelde,
Kwamen ze nog eenmaal weer.
'k Zou ze wijden aan mijn Heiland,
dankbaar leven tot Zijn eer
Maar 'k moet gaan met lege handen
'k Sloeg geen acht op Jezus' stem
'k Kan geen enkel vrucht Hem tonen
Deed nog nimmer iets voor Hem
Nee, 't is geen angst voor 't sterven
Jezus is 't, die mij behoud
Maar te gaan met lege handen
Dat is wat mijn ziel benauwd”

Moet dát nou uw of mijn levenslied zijn aan het eind van uw of van mijn leven? Dat is helemaal geen feestlied van een feestganger. Daar straalt geen greintje blijdschap vanaf. Maar dat krijg je wel, als je je niet houdt aan de afspraken, die de Heere heeft gemaakt in je agenda. Dan vergeet je Feest te vieren met Hem, als je niet wandelt in gehoorzaamheid, dan verdwijnt de blijdschap des geloofs uit je leven. In al deze dingen geldt:

11. “Zoek eerst het Koninkrijk van God, en al het andere zal u toegeworpen worden.”

We moeten nooit denken, dat wanneer ik tijd besteed aan Bijbel-lezen, tijd besteed aan het Woord onderzoeken, aan gebed, aan het zoeken van Gods aangezicht, aan gemeenschap hebben met Hem, naar samenkomsten gaan, naar bijbelstudies gaan, dat dat eigenlijk allemaal verloren tijd is. Want dat zijn **heilige samenkomsten**. Ja dat staat er tot zelfs drie keer toe in Lev 23, in vers 2, vers 4 en vers 37 staat dat het “heilige samenkomsten” betreft. En ik weet dat dit tegen Israël wordt gezegd, maar broeders en zusters, is dat voor ons anders?

Wanneer we Bijbelstudie doen, wanneer we bezig zijn met de dingen van de Heere, is dat nooit tijdverlies als je daar je tijd in steekt. Want wat blijkt in de praktijk? Dat je voor de tijd, die overblijft, zoveel energie krijgt om in alle rust vanuit de Heere al je maatschappelijke en je dagelijkse dingen te doen, die op je pad komen.

En als ik de afspraken met de Heere ga verwaarlozen, en geen gemeenschap met Hem zoek, en geen tijd heb voor Bijbel-lezen, en geen tijd heb voor gebed, en dat gaat allemaal verloren, dan kom ik tot de ontdekking, dat ik door mijn dagelijkse bezigheden zo onrustig ben, dat ik voor de normale werkzaamheden ook geen tijd meer heb. En dan kom ik in de stress.

Nee, God wil van ons leven een Feest maken. Hij heeft ons lief, Hij heeft ons verlost, en Hij heeft een feestplan. Zijn verlossingsplan is een feestplan, en dat is een leven, als wij in gehoorzaamheid Hem volgen, dan leidt Hij ons door die kalender heen van Feest tot Feest tot Feest tot het uiteindelijke grote Feest van **de achtste dag**.....

De twee Broden

We waren bezig met de Feesten des Heeren te behandelen, en als laatste hadden we het gehad over “de Eersteling”. En wanneer we daar de draad weer oppakken dan komen we terecht bij het feest der weken. Het Feest der weken bestond eigenlijk uit zeven weken. Het begon met het Hefoffer van de eerstelingsgarve, en het eindigde met het hefoffer van de twee Pinksterbroden. Het duurde totaal 50 dagen.

Over het Feest van de eerstelingsgarve, wat verwijst naar de Eersteling Christus Jezus, de Heere, hebben we het reeds uitvoerig gehad in een vorig deel. Maar over het laatste hefoffer, de twee pinksterbroden hebben we het nog niet gehad. We lezen daarover in Leviticus:

▲ “Dan zult gij tellen van de dag na de sabbat, van de dag waarop gij de garve van het beweegoffer gebracht hebt: zeven volle weken zullen het zijn; tot de dag na de zevende sabbat zult gij tellen, vijftig dagen; dan zult gij een nieuw spijsoffer de HERE brengen. Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen; uit twee tienden efa fijn meel zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden, eerstelingen voor de HERE” (Lev 23:15-17)

We kunnen ook zeggen, dat het Feest der weken ons vertelt van de heilszegeningen, die voortvloeien uit één heilsfeit, namelijk het heilsfeit, waar het feest van eerstelingsgarve van spreekt, namelijk de opstanding van Christus. En wat bracht Christus aan het licht? Onvergankelijk leven, opstandingsleven, nieuw leven. En als je als pas gelovige hebt gestoeid met je zonden als kind van God, dan breekt er hopelijk op een dag het licht door, dat God je voert – als je geestelijk ouder wordt – dat je van het kinschap weggroeit, en een jongeling wordt in het geloof, dat je wat ouder wordt in het geloof, en dat je opeens ontdekt, dat ik niet meer zo moet “stoeien” met mijn zonde. Dat we ontdekken, dat we moeten gaan leven vanuit het opstandingsleven wat Christus in mij heeft verwekt. Dat opstandingsleven, dat nieuwe leven, daar moet ik in gaan staan, maar ook dát vraagt weer een hele verwerkingstijd. En van deze geloofsgroei spreken geestelijk gezien die **zeven volle weken** tussen het Feest van de eerstelingsgarve, en het Feest van de eerstelingsbroden.

Het Feest der weken, dat duurde nota bene in totaal al zeven weken, dat is een hele periode, een hele periode van feestvieren. Hoe je dat eigenlijk persoonlijk praktisch in je leven gaat toepassen, daar spreken die weken van. En waar eindigen die weken mee? Waar eindigt die persoonlijke geloofs-weg mee? Wanneer we geleerd hebben vanuit dat nieuwe leven te gaan leven? Dat leidt eigenlijk tot uw Pinksteren, tot mijn Pinksteren. Want wat is Pinksteren?

We lezen in Hand 2:4 dat allen die daar in die bovenzaal in Jeruzalem bijeen waren, werden vervuld met de heilige Geest. Wordt vervuld met Geest, dat we vol zijn van Geest, dat is de bedoeling van Pinksteren. Daar spreken die “Pinkster-broden ook van. Voor een brood heb je meel nodig, van dat meel maak je deeg, dat wordt gekneden, eigenlijk doorkneed, alles moet er goed doorheen worden gekneden, en dan wordt het gebakken, dat gebeurt in een oven. Allemaal beelden van het vormen van iets moois, dat uiteindelijk voortkwam uit de zaaiing van graan, dat in de aarde moest sterven, om iets nieuws voort te brengen. Ook wijst het brood op het Brood des Levens, dus op Christus.

Zo wijzen die broden van het Pinksterfeest op Christus. Zo mogen we uit dit alles leren, dat we vol mogen zijn van dat nieuwe leven, door die Geest. Dit betekent niet dat we ons met de persoon van de heilige Geest moeten vullen, en ons daar vol mee moet maken. Nee, het betekent wel, dat we ons met de geest van Christus, Zijn Leven, Zijn opstandingsleven, wat Hij ervan aan het licht gebracht heeft, dat we ons **daarmee** moet vullen, en dat we leren, aan het einde van die zeven weken, die periode in ons leven, om echt te gaan staan, krachtig, in de opstandingkracht van de Heere Jezus Christus, en zo voorwaarts te gaan in Zijn heerlijkheid.

Het is heel typerend, dat na Pinksteren vier maanden geen enkel Feest werd gevierd in Israël. Want het zou logischer zijn geweest, dat wanneer de heilige Geest wordt uitgestort op Israël, dat dan ook meteen het Loofhuttenfeest aanbreekt. Maar dat gebeurde niet. Na deze lange onderbreking kwam eerst het Feest der inzameling aan het einde des jaars. (Ex 34:22).

Deze inzameling wijst op de oogst. De twee Pinksterbroden die van die oogst op het Pinksterfeest werden gebakken, wijzen op de twee stammen en de tien stammen, die in de toekomst als twee groepen bij elkaar zullen worden gebracht en de Heere zullen loven, als doorknede en gebakken broden voor de Heere. Het op en neer bewegen van de twee Pinksterbroden voor het aangezicht des Heeren wees typologisch op de opstanding uit de doden van de 2 en de 10 stammen, en het loven van de Heere door alle 12 stammen van Israël. Maar van de hereniging en de inzameling (de oogst) van de 2 en de 10 stammen was in de Handelingen nog geen sprake. De Handelingen kijken echter uit op de grote oogst die straks gaat komen, en waar het Loofhuttenfeest een type van is. Dan zal het Loofhuttenfeest, “het Feest der inzameling bij de wisseling des jaars” met grote vreugde worden gevierd.

Die Pinksterdag in Handelingen 2 had eigenlijk de grote oogst van Israël moeten betekenen. Een volk dat tot geloof in zijn Messias was gekomen. Zo had het kunnen zijn. Een volk wat zich massaal bekeerd had onder de prediking van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Een tarwe-veld, geheel gerijpt. Tarwe die nu binnen gehaald kon worden in de schuur. Een volk, gereed om de profetie van Joël 2 (Hand 2:17-21) geheel in vervulling te doen gaan, namelijk, dat geest zou worden uitgestort op al het vlees Israëls. Maar het Pinksterfeest van Handelingen 2 was onvolledig. Geest viel niet op **al** het vlees Israëls, maar alleen op een klein groepje gelovige Joden. Handelingen 2 was maar een gedeeltelijke voorvervulling van Joël 2. De oogst van Israël was niet volledig. En dat bleef ook zo in de Handelingen. Het geloof onder Israël wilde maar niet rijpen, en maar een handjevol Israëlieten kwam tot geloof en bekering. Het was slechts een gelovig “overblijfsel”.

Tussen het Feest der weken en het Loofhuttenfeest lag een periode van **vier** maanden waarin geen feest werd gevierd. Het getal **vier** spreekt van de wereld, denk maar aan de vier hoeken der aarde, de vier jaargetijden, de vier elementen, enz. Wonderlijk is dat tussen het feest der weken (typologisch gezien de periode van de Handelingen) en het Loofhuttenfeest (typologisch gezien de periode van Openbaring) een periode ligt van vier maanden, waarin geen feest werd gevierd. Nu in deze tijd is het geen feest in de wereld.

Die tijd (van vier maanden geen feest) spreekt van het verstrooid zijn van Israël in de wereld. Het spreekt van het Lo-Ammi (= niet-Mijn-Volk) zijn van Israël. Maar na de lange tijdsinterval van vier maanden, die nu in 2011 al zo'n 1950 jaar duurt sinds Hand 28:28 in 61 na Chr., zal het Feest der inzameling (= “het Feest van de suntaleia”, = het Feest van de

oogst) eens voor Israël aanbreken op Gods vastgestelde tijd!

En over die oogst, die inzameling, die “suntaleia” van de aioon, gaan we het de volgende keer hebben.

Deel 7 volgt DV

Bert Boersma Oktober 2011 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 7)

De vorige keer heb ik u beloofd dat we het over die oogst, die inzameling, die “suntaleia” van de aïoon, zouden hebben. Om al deze dingen betreffende die inzameling en het Loofhuttenfeest goed te verstaan moeten we beginnen met het lezen van Matheus 24 en 25. Daarbij helpen de ons ten dienste vertalingen ons ook niet echt goed, en zullen we naar de grondtekst moeten gaan om deze dingen te verstaan.

De Nieuwe Bijbel Vertaling heeft Boven Matheus 24 staan: “De tekenen van het einde van de wereld” De NBG heeft als opschrift: “Rede over de laatste dingen”, en de Staten Vertaling plaatst erboven: “Verwoesting van Jeruzalem voorzien; begin der smarten.” Allemaal geven die opschriften niet weer, waar het eigenlijk over gaat, zo zullen we in het vervolg van deze bijbelstudie zien. Het is overigens goed om de beide hoofdstukken, Matheus 24 en 25 voor uzelf te lezen, zodat u een beeld krijgt waar het over gaat.

De Voleinding der Wereld?

Math 24:1-3:

- ▲ “En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen. En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken. Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?”

Alle vertalingen hebben de laatste zin op dezelfde manier vertaald. De laatste vraag van de discipelen over de voleinding der wereld beantwoordt de Heere tweevoudig in Math 24:32 tot 25:46, net zoals de eerste twee vragen. Hij vertelt dat zij kunnen weten, wanneer de “voleinding der wereld” plaats zal vinden:

- ▲ “Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat **de zomer** nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.” (Math 24:32-33).

Hoewel men kan weten, wanneer “de voleinding der wereld” plaats zal vinden, vertelt de Heer ook dat men niet exact de dag en het uur kan bepalen:

- ▲ “Doch van die dag en die ure weet niemand.” (Math 24:36), en vervolgens:
- ▲ “Waakt dan, want gij weet niet op welke dag uw Heere komt.” (Math 24:42).
- ▲ “Want op een uur dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des Mensen.” (vers 44).
- ▲ “Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.” (Math 25:13).

Velen menen op grond van Math 24:36 en Hand 1:7, dat men onmogelijk kan weten, wanneer de Heere wederkomt, maar dit is onjuist. De wederkomst is exact door de Heere gedateerd: “Terstond na de verdrukking dier dagen (Math 24:29-30). En o.a. uit Daniël 9 weten we dat de verdrukking zal plaatsvinden in de laatste jaarweek van Israël. Israël zal dán een verbond aangaan met satan, die zich zal laten aanbidden in Jeruzalem. Dan zal er een verdrukking zijn zoals er nog nooit geweest is. En direct daarna zal de wederkomst van

Christus plaatsvinden.

Toch kan men niet precies de dag van de wederkomst uitrekenen. Hoewel men weet, dat de grote verdrukking 1260 dagen duurt, oftewel 42 maanden, of 3 1/2 jaar gerekend vanaf de oprichting van het beeld van het beest in de tempel. Dit komt doordat die dagen van de grote verdrukking ingekort worden ter wille van de uitverkorenen. En niemand weet hoeveel die dagen van verdrukking ingekort worden, en daarom weet ook niemand exact de dag van de wederkomst. En het is helemaal onzin, zoals sommigen doen, om nú al de wederkomst van de Heere in deze dagen te voorspellen.

Indien **die dagen** niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden (Math 24:22). Behouden in de zin van: “levend door die periode komen”. Zij die de Zoon des Mensen van de hemel verwachten met bazuingeschal (1 Tess 1:10, 1 Tess 4:16 en Math 24:31), en die verwachten **dán** tot Hem verzameld te worden (episunago: 2 Tess 2:1-2, Math 24:31), kunnen de dag en het uur niet berekenen, maar kunnen wel weten, wanneer het nabij is, voor de deur staat.

Want het teken van de voleinding der wereld is het week worden van het hout van de vijgeboom, zoals we gelezen hebben in Matheus 24:

- ▲ “Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt, en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat **de zomer** nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.” (Math 24:32-33).

Het is treffend, dat we lezen: “dat de zomer nabij is”, dan staat het voor de deur. En we weten dat in de zomer “**de oogst**” plaatsvindt.

Maar voor wij gaan kijken naar het teken van de voleinding der wereld, “de vijgeboom”, is het goed ons eerst eens af te vragen, wat de discipelen nu exact in gedachten hadden met hun laatste vraag over **de voleinding der wereld**.

Wat is de voleinding der wereld?

De discipelen vroegen de Heere Jezus in Math 24:3: “Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de “voleinding der wereld”?”

In de grondtekst staat voor “de voleinding der wereld” letterlijk: “de suntaleia van de aioon”. In “suntaleia” zit het woord “telos”, wat “einde” of “doel” betekent. Dit woord “telos” komt verschillende keren terug, o.a. in vers 6 en 13. In vers 14 zegt Christus, wanneer pas het einde, “de telos” gekomen zal zijn, namelijk als het evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld (= grondtekst “oikomene” = het gebied van het Midden-Oosten) gepredikt zal zijn tot een getuigenis voor al de(ze) volken. Dus voor al de volken dáár in die regio aanwezig.

De uitdrukking “de voleinding der wereld” (= “**de suntaleia van de aioon**”) komen wij vijf maal exclusief in het Math evangelie tegen:

- ▲ Math 13:39: “Het onkruid zijn de kinderen van de boze; de vijand, die het gezaaid heeft, is de duivel; de oogst is de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aioon**”); de maaiers zijn de engelen.”
- ▲ Math 13:40: “Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aioon**”).”

- ♣ Math 13:49-50: “Zó zal het gaan bij de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aioon**”). De engelen zullen uitgaan om de bozen uit het midden der rechtvaardigen af te zonderen, en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.”
- ♣ Math 24:3: “Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aioon**”)?”
- ♣ Math 28:20: “En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aioon**”).”

De “voleinding der wereld” (= “de suntaleia van de aioon”) komen wij dus voor de eerste keer tegen in Math 13, waar de Heere Jezus die uitdrukking aldus verklaart:

12. “De vijand, die het gezaaid heeft is de duivel; de oogst is de voleinding der wereld (= **suntaleia van de aioon**); de maaiers zijn de engelen. Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld (**suntaleia van de aioon**) (Math 13:39-40)

De voleinding der wereld is de oogst

De discipelen dachten dus aan de oogst, toen zij deze vraag aan de Heere stelden. Deze oogsttijd staat o.a. vermeld in Ex 23. Als men nagaat waar het woord “suntaleia” voor de eerste keer voorkomt in de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Hebreeuwse Oude Testament, dan ontdekt men dat “**suntaleia**” voor de eerste keer voorkomt in Ex 23:14-16:

- ♣ “Driemaal in het jaar zult gij Mij een feest houden. Het feest der ongezuurde broden zult gij onderhouden; zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten, zoals Ik u geboden heb, op de bepaalde tijd van de maand Abib, want daarin zijt gij uit Egypte getrokken; maar men zal niet met ledige handen voor mijn aangezicht verschijnen. Ook het feest van de oogst (= “**de suntaleia**”), der eerstelingen van uw vruchten, die gij op de akker zaaien zult; en het feest der inzameling (= “**de suntaleia**”) aan het einde des jaars, wanneer gij uw vruchten van de akker ingezameld hebt.” (Ex 23:14-16)

Het Feest der inzameling is de “suntaleia”. “Suntaleia” betekent “inzameling”. **Het is het Feest van de inzameling aan het einde des jaars.** Wanneer we kijken op Israëls feestkalender, dan zien we dat dit Feest van de inzameling eigenlijk het Loofhuttenfeest is, dat plaatsvond in de zevende maand van Israëls jaar. Dit Loofhuttenfeest werd ingeluid door het Feest der bazuinen, dat op de eerste dag van het Loofhuttenfeest werd gevierd. Zeven dagen werd dan Feest gevierd, met als hoogtepunt “De grote Verzoendag”.

Zo begint ook straks na de grote verdrukking de Feestkalender van het volk Israël. De zeven bazuinen van Openbaring zullen klinken, en Israël zal worden verzameld. Als de oogsttijd voor Israël aanbreekt, zal er voor Israël een Feest zijn der “inzameling”, “**de suntaleia van de aioon**”, het Feest van de oogst, van de inzameling van het volk Israël, van al de twaalf stammen, in het land, aan het einde van deze tegenwoordige boze eeuw (aioon). **Israël zal ingezameld worden** aan het einde van de eeuw (= aioon = tijdperk). Zij zullen bijeengebracht worden, zoals de boer het tarwe bij de oogst bijeen brengt in zijn schuur. En

er zal een oogstfeest gevierd worden.

De Heere had gezegd: “

- ▲ “Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.” (Math 23:37).

De Heere wil Israël inzamelen, en hen brengen in het beloofde Koninkrijk, dat Hij voor hen zal oprichten. **Daar is de oogst op gericht bij de voleinding van deze eeuw.** Daarna zal voor Israël de grote verzoendag aanbreken. Zij zullen zien Wien zij doorstoken hebben en zij zullen rouwklacht aanheffen als een rouwklacht over een eniggeboren zoon.

De discipelen bedoelen dus met hun vraag: “Wanneer en wat is het teken van de voleinding der wereld” en “Heere Jezus, **wanneer zal het Feest van de inzameling plaatsvinden?**” “Wanneer zal het gelovig overblijfsel (de kinderen van het Koninkrijk) geogst worden en bijeengebracht worden in de schuur?” (Math 13:29-30). “Wanneer zal het oogstfeest aanbreken aan het einde van de aïoon?” Dát is de werkelijke betekenis van hun vraag. En hun vraag had **niets** te maken met één of ander einde van deze wereld.

- ▲ “Het onkruid zijn de kinderen van de boze; de vijand, die het gezaaid heeft, is de duivel; de oogst is de voleinding der wereld (= “de suntaleia van de aïoon”); de maaiers zijn de engelen. Zoals nu het onkruid verzameld wordt en met vuur verbrand, zo zal het gaan bij de voleinding der wereld (= “**de suntaleia van de aïoon**”). De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en zij zullen uit zijn Koninkrijk verzamelen al wat tot zonde verleidt en hen, die de ongerechtigheid bedrijven, en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geween zijn en het tandengeknars. Dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders. Wie oren heeft, die hore!” (Math 13:39-43).

Twee Oogstfeesten

Als wij nog eens nader kijken naar de Feestkalender van Israël, dan valt ons het volgende op:

- ▲ “Het Feest der weken, der eerstelingen van de tarweoogst, zult gij vieren, én het feest der inzameling bij de wisseling des jaars.” (Ex 34:22)

Israël kende dus meerdere oogstfeesten. De twee grote oogstfeesten worden hier in één adem genoemd, net zoals in Ex 23:16, namelijk:

- ▲ Het Feest der weken, der eerstelingen.
- ▲ Het Feest der inzameling bij de wisseling des jaars.

Het Feest der weken viel aan het begin van Israëls godsdienstige jaar. Het Feest der inzameling, (in feite het Loofhuttenfeest) viel aan het eind van Israëls godsdienstige jaar. Beide feesten waren oogstfeesten (Deut 16:9-10, Deut 16:13). Allebei spreken zij dus van een oogst, een inzameling, een “suntaleia”. Waar duiden deze oogstfeesten typologisch op? Ik hoop daar een volgende keer dieper op in te kunnen gaan.

[Bert Boersma November 2011 boersmaklm@hetnet.nl](mailto:boersmaklm@hetnet.nl) of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 8)

De vorige keer hebben we uit het Woord gezien dat Israël meerdere oogstfeesten kende. De twee grote oogstfeesten worden in één adem genoemd in Ex 23:16, namelijk:

- ⤴ Het Feest der weken, der eerstelingen.
- ⤴ Het Feest der inzameling bij de wisseling des jaars.

En we zouden proberen te zien waar deze twee oogstfeesten typologisch op wijzen. Het Feest der weken viel aan het begin van Israëls godsdienstige jaar. Het Feest der inzameling, (in feite het Loofhuttenfeest) viel aan het eind van Israëls godsdienstige jaar. Beide feesten waren oogstfeesten (Deut 16:9-10, Deut 16:13). Allebei spreken zij dus van een oogst, een inzameling, een “suntaleia”.

Het Feest der weken bestond uit zeven weken, gerekend vanaf Pasen tot Pinksteren. Het Feest der weken begon met het Feest van de eerstelingsgarve. Het Feest kon gevierd worden, als de boer in zijn tarweveld hier en daar al een rijpe korenaar ontdekte. Deze eerste rijpe korenaren waren de eerstelingen. Ze waren de rest ver vooruit. De boer ging dan zijn tarweveld in, en hij plukte al die eerstelingen, en verzamelde ze tot een schoof korenaren. Als zo het eerste schoofje van eerstelingen van het veld was gehaald, werd dit door de priester als een heoffer voor de Heere bewogen in de tempel. Het Feest der weken eindigde met het Pinksterfeest. Dan was er geoogst, en van alles wat van het veld gehaald was, werd een klein deel gebruikt om twee broden van te bakken. Deze twee pinksterbroden werden ook als een heoffer door de priester voor de Heere op en neer bewogen in de tempel.

We hebben eerder (in deel 4 van deze bijbelstudie) gezien dat de “eerstelingsgarve” wijst op Christus, en op allen die in Christus, in Zijn Lichaam, zijn geplaatst. Want ook allen die tot het Lichaam van Christus behoren, zijn als eerstelingen van “het veld” geplukt, zij waren (zijn) de overigen “ver vooruit”, en zij worden verzameld tot een schoof, en hun plaats is in de hemel der hemelen, waar ze als een heoffer voor de Heere worden gebracht. Zij zullen hun plaats in Christus mogen innemen op de plaats waar Hij ook is.

Maar er is meer waar deze “eerstelingsgarve” naar verwijst. Wanneer we even vasthouden dat ook het Feest van de “eerstelingsgarve” naar een oogst verwijst, al is het dan een kleinere oogst, maar het heeft met **een oogst** te maken. Om deze “oogst” te begrijpen moeten we ons even verdiepen in de zoonschappen in Gods Woord. In De bijbelstudie “Hem Kennen deel 18” hebben we in het kort bij de “drie zonen” stilgestaan.

Drie Zonen

We kunnen in Gods Woord onderscheiden, dat God drie zonen adopteert:

- ⤴ Het aardse volk Israël met een roeping op aarde. Deze zoon Israël heeft een opdracht ten opzichte van de aarde, om daar de volken te leiden in de verlossing.
- ⤴ De gemeente van eerstgeborenen heeft een hemelse roeping, die wordt opgenomen in de lucht, die krijgt ook een opdracht betreffende de vele tienduizendtallen van engelen.
- ⤴ De gemeente van de verborgenheid, dé gemeente, Het Lichaam van Christus erft in

Christus als eerstgeboren zoon van de Vader, ten opzichte van tronen, overheden, machten in de hemelse gewesten. Ja, in het bovenhemelse, wat er letterlijk in het Grieks staat, in het “epouranios”.

Hier is nog heel veel over te zeggen, we kunnen zien dat God drie zonen adopteert. Al die drie zonen erven een erfdeel. In het verband van deze bijbelstudie van de Feesten gaan we nu alleen even (beknopt) naar de tweede zoon kijken.

De tweede zoon wordt in het Woord ook het geestelijk zaad van Abraham, of ook wel “het hemels zaad” genoemd. God had immers aan Abraham laten zien dat er uit hem vele volken zouden geboren worden, niet alleen een aards volk, toen God wees op het zand van de zee, maar de Heere nam hem ook een keer mee naar buiten, en liet hem de sterren des hemels zien.

Ook dát wees erop dat zijn volk zou worden als de sterren des hemels, zo groot. Dat wees op een hemels volk. En later komen we er ook in de Romeinen brief en de Galaten achter, als de apostel Paulus in de Handelingen zijn evangelie bekend maakt, want dan zegt hij “Ik vertel helemaal niks nieuws, dit wist Abraham al, dit evangelie is al aan Abraham verkondigd.”

En we zien, als mensen door de eeuwen heen dat geloof van Abraham volgen, of het nou heidenen zijn, of het nou Joden zijn, als zij in datzelfde geloof als Abraham, hem in dat geloof zijn gevolgd, dan worden zij gerechvaardigd uit het geloof, dan behoren zij tot die **gemeente van rechtvaardigen**, dan zijn ze het geestelijke **zaad** van Abraham, die uitzien naar die hemelse stad, het hemels Jeruzalem. En ook hen, die vóór Abraham, zelfs vóór de zondvloed hebben geleefd, en die in datzelfde geloof staande zijn gebleven (het geslacht van Seth), zoals o.a. Noach, zijn door hun geloof gerechvaardigd, en behoren ook tot die gemeente van rechtvaardigen.

De tweede geadopteerde zoon betreft allen, die tot de gemeente der rechtvaardigen behoren, en die op **hun tijd** onvergankelijk zullen worden opgewekt, om de Heere tegemoet te gaan in lucht. Het betreft hen, die behoren tot het hemels zaad van Abram: "Toen leidde Hij hem (Abram) naar buiten, en zeide: Zie toch op naar de hemel en tel **de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw nageslacht zijn.** (Gen 15:5)

En hoe wordt die gemeente ook genoemd? Het is een gemeente van eerstgeborenen. (Hebr 12:23 St. Vert). Zo worden ze door Paulus genoemd. Zo zien we, dat er naast het volk van Israël, Mijn eerstgeboren zoon, (de eerste zoon), er nog een gemeente is van eerstgeborenen. En van wie zijn dat eerstgeborenen? Dat zijn de eerstgeborenen van die vele tienduizentallen van engelen, zo staat er in Hebr 12:22.

Een gemeente van gerechvaardigden onder tienduizenttallen van engelen, een vergadering, een gemeente. En zij hebben het eerstgeboorterecht gekregen, en net zo als Israël hun eerstgeboorterecht hebben gekregen ten opzichte van de volkeren, heeft deze gemeente van eerstgeborenen het eerstgeboorterecht gekregen ten opzichte van de engelen. En zij zullen ook in de hemelen verblijven, daarvoor worden ze ook opgenomen in de lucht, om daar in de lucht hun hemelse roeping te kunnen uitvoeren.

Bestemming tweede Zoon: Deze gemeente van eerstgeborenen, de tweede zoon heeft een hemelse erfenis. Let wel, niet de hemel waar Christus woont, maar meer de hemelse

gewesten. Deze tweede groep heeft deel aan de "parousia" des Heeren, en zullen Hem als groep tegemoet gaan in de lucht (1 Tess 4:13-18) en samen met Hem naar de aarde komen. ("Parousia" is "komst").

Daarom hebben ze ook deel aan hemelse zegeningen, en zitten ze voor wat betreft hun zegeningen ook vast aan het hemelse Jeruzalem. En hebben ze straks ook de opdracht om in de hemelen de engelen-wereld te verlossen van de zonde. Want ook de engelen zijn begerig om een blik te slaan in die verlossing.

Zo zien we dat er twee zonen, die verkoren zijn, geadopteerd zijn in Abraham. Want beide zonen, de aardse en de hemelse, waren een roeping in Abraham, een verkiezing in Abraham, een adoptie in Abraham, VANAF de grondlegging der wereld, of sinds de omverwerping van de kosmos. En dan is er nog de derde groep, (de derde zoon), die niet in de Bijbel te vinden is, tot op het moment dat Paulus zijn late brieven schrijft, omdat dit tot dat tijdstip in God verborgen was.

Wat hebben we nu gelezen over die tweede zoon?

- ♣ Zij betreffen het geestelijk zaad van Abraham, ook wel hemels zaad genoemd.
- ♣ Zij behoren tot de gemeente van rechtvaardigen.
- ♣ Het is een gemeente van eerstgeborenen.
- ♣ Zij is die groep, die bij de komst van Christus zullen worden opgenomen in de lucht, om de Heere tegemoet te gaan.
- ♣ Zij hebben deel aan hemelse zegeningen.

Wanneer we al deze dingen op een rijtje hebben gezet, dan kunnen we vaststellen, dat de bijeenverzameling, de "suntaleia" van deze gemeente van eerstgeborenen ook een oogst is. Ook daar wijst het Feest der weken, het Feest der eerstelingen typologisch op.

En wanneer we bijvoorbeeld kijken naar alles wat er in Handelingen 2 in Jeruzalem gebeurde, dan zien we dat er Joden tot geloof kwamen, en dat er door de Handelingen heen nog meer tot geloof kwamen, maar het waren slechts "eerstelingen", het was **een oogst van eerstelingen**, want de grote "oogst" bleef uit. Niet gans Israël kwam tot geloof, dat laat ons Handelingen 28:28 heel duidelijk zien. Die grote oogst, die "suntaleia van de aïoon" zal plaatsvinden bij Christus wederkomst.

Ook moeten we goed begrijpen dat al deze dingen, hier behandeld, niet over de gemeente, het Lichaam van Christus gaan. Dat was toen nog steeds een verborgenheid.

De derde en laatste feestperiode vangt aan met het feest der bazuinen. Het zijn zeven bazuinen, die zullen klinken. Wij vinden deze zeven bazuinen uitgebreid terug in het bijbelboek Openbaring. Bij de laatste bazuin zal Christus wederkomen en zal de inzameling (= "de suntaleia van de aïoon") van de twee en de tien stammen plaatsvinden. Israël zal zo worden vergaderd en weer één worden, net zoals de twee Pinksterbroden bij elkaar worden gebracht, en als één brood voor de Heere op en neer werden bewogen (= een beeld van de opstanding). Dan zal voor Israël de grote verzoendag aanbreken, en zullen zij zien Wie zij doorstoken hebben. Men zal een rouwklacht aanheffen als de rouwklacht over een enig kind (Zach 12:10-14). Hierna breekt voor het gelovig overblijfsel, "het ware Israël", het Loofhuttenfeest aan, als Christus het Koninkrijk der hemelen voor hen opricht.

De Suntaleia – Het brandpunt van profetische lijnen

De inzameling, dat is de hereniging van de 2 en de 10 stammen, wordt dus de “suntaleia” genoemd. Het woord “suntaleia” bevestigt dit. “Suntaleia” bevat niet alleen het woord “telos” (= einde of doel), maar ook het voorzetsel “sun” (= mede, samen, gelijk). Het woord “suntaleia” duidt er op dat zaken in een brandpunt tezamen worden gebracht, en in één punt des tijds eindigen. De “suntaleia” zou men kunnen vergelijken met het totale knooppunt van spoorwegen vlak voor een station. Terwijl de “telos” het absolute eindpunt is in het station, waar de verschillende spoorwegen op één rails samenkomen en eindigen.

Een groot aantal profetische lijnen komen in de “suntaleia” samen:

- ▲ t.a.v. van het zaad der vrouw en het zaad der slang,
- ▲ t.a.v. van de twee en de tien stammen,
- ▲ t.a.v. het gelovig overblijfsel en het afvallige deel van het volk,
- ▲ t.a.v. Israël en de volken van rondom,
- ▲ t.a.v. de goede en de slechte dienstknechten, die in het land (ge), of in het Midden-Oosten (oikoumene) hebben gearbeid, enz.

Tot de “suntaleia” behoren ook de diverse opstandingen, die in de Schrift beschreven staan, en die in een bepaalde volgorde plaatsvinden bij Christus' wederkomst. Want ook elke opstanding is eigenlijk een oogst. Paulus vergelijkt in 1 Kor 15:42-44 een begrafenis met het zaaien van de graankorrel in de aarde. Net zo goed als het sterven en het begraven in Bijbelse zin “een zaaien is” in de aarde, is het opgewekt worden en het opstaan uit het graf “een oogst”. Na het zaaien volgt immers logischerwijs een oogst.

De “suntaleia” betreft dus niet alleen de oogst van Israël, maar de discipelen hadden dit wel expliciet in hun gedachten, toen zij de vraag stelden, wanneer de “suntaleia der aïoon” zou plaatsvinden (Math 24:3). De ongelukkige vertaling met “de voleinding der wereld”, in plaats van met “de inzameling, de oogst van de eeuw”, heeft er altijd toe geleid, de vraag van de discipelen op te vatten, als een vraag over het vergaan van de wereld.

Als gevolg van deze verkeerde interpretatie, vinden wij keer op keer geloofsgroepen in de geschiedenis, die menen dat de wereld spoedig zal vergaan. Men ziet plotseling in verschillende gebeurtenissen in de wereld de tekenen der tijden. Vervolgens trekt men zich terug op één of andere berg of plaats, om het vreselijke oordeel van God over de wereld af te wachten. Men denkt dan dat spoedig de oordelen uit het Bijbelboek Openbaring de aarde op ontzagwekkende wijze zullen treffen. De hele wereld zal vergaan, zo meent men. Behalve dat dit gebaseerd op een wereldwijd toepassen van de grote verdrukking, is het tevens gebaseerd op een volkomen misverstaan van de uitdrukking “de suntaleia van de aïoon”.

De vraag van de discipelen in Math 24:3 heeft niets te maken met het vergaan en het einde van de wereld, maar was een vraag aangaande de “oogst”. In feite vroegen zij aan de Heere: “Wanneer zal de inzameling (de oogst) van het volk van Israël en de hereniging van de twee en de tien stammen plaatsvinden? “Wat is het teken ervan? “Wanneer zal de inzameling van de volken van rondom plaatsvinden in het dal van Josefat?” Ze wisten dat het zou plaatsvinden aan het einde van de aïoon. Maar wanneer kwam het einde van de aïoon? Hoe

konden ze dat weten? Het antwoord van de Heere Jezus luidt: “Let op de vijgeboom!”

Het Loofhuttenfeest

We lezen in het Woord steeds over al de Feesten en inzettingen des Heeren, dat het “altoosdurende inzettingen” zijn. Dat komt in de NBG 31 keer voor. En de Staten Vertaling spreekt in deze teksten over “eeuwige verordeningen” wat daar 33 keer voorkomt. Dit betekent dat deze inzettingen door de Heere aan Zijn volk gegeven voor de duur van “de eeuw”, dus van deze eeuw, van deze aioon.

Maar we weten ook dat die Feesten nu niet meer worden gevierd, zoals ze door God bedoeld waren. En broeders en zusters, dat kan ook niet, want God heeft die Feesten wel gegeven aan een volk waarmee Hij een verbond had gesloten. Ik schrijf hier: “**had gesloten**”. Want het is nu verleden tijd.

God heeft nu, heden ten dage niet meer een verbond met Zijn volk. Het verbond, wat de Heere op de berg Sinaï sloot, was een tweezijdig verbond, want we lezen in Ex 19:8:

13. “En het gehele volk antwoordde eenparig: Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen. En Mozes bracht de woorden van het volk weder aan de HEERE over.”

We weten, hoe al deze dingen zijn gegaan. Er zaten wel voorwaarden aan het verbond, ze moesten wél gehoorzamen! Dán “zal de Heere u stellen tot een hoofd en niet tot een staart, gij zult enkel opgaan en niet neergaan, wanneer gij luistert naar de geboden van de HERE, uw God, die ik u heden opleg om die naarstig te onderhouden, en wanneer gij niet afwijkt van alle geboden, die ik u heden geef, noch naar rechts noch naar links, door het achterna lopen en dienen van andere goden.” (Deut 28:13-14)

▲ “Maar”, en dan komt de andere kant, “indien gij niet luistert naar de stem van de HERE, uw God, en niet al zijn geboden en inzettingen, die ik u heden opleg, naarstig onderhoudt, dán zullen de volgende vervloekingen alle over u komen en u treffen: Vervloekt zult gij zijn in de stad en vervloekt op het veld. Vervloekt zullen zijn uw mand en uw baktrog. Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem, de worp van uw runderen en de dracht van uw kleinvee. Vervloekt zult gij zijn bij uw ingang en vervloekt bij uw uitgang. De HERE zal over u de vloek, de verwarring en de bedreiging doen komen in alles wat gij onderneemt en wat gij doet, totdat gij verdelgd wordt en snel te gronde gaat vanwege de slechtheid uwer daden, omdat gij Mij verlaten hebt.” (Deut 28:15-20).

Dus de Feesten waren bedoeld voor een volk, waarmee God een verbond gesloten heeft, en waarmee God een verbond heeft! Nú heeft God met geen enkel volk meer een verbond, en kan er dus eigenlijk geen van de genoemde Feesten worden gevierd, omdat Israëel als volk door de Heere zelf terzijde is gesteld. Door hun ongeloof en hun overtredingen hebben ze het recht om in het land te wonen verloren. Israëel is nu Lo-Ammi, dat is “niet Mijn volk”, en daarom kunnen die Feesten des Heeren nu helemaal niet gevierd worden. Ja, ik weet dat er sinds 1948 weer een volk van Joden in Palestina woont, maar dat is **niet** de vervulling van de toekomstige profetieën uit het Woord van God. De “suntaleia van de aioon”, de bijeenverzameling van Israëel zal aan het einde van deze “eeuw” zijn vervulling krijgen, dát

zegt het Woord.

Nu hebben de feesten voor Israël geen enkele betekenis, omdat er geen relatie bestaat tussen het volk en de Heere. Maar bedenk altijd, Gods plannen falen niet! Hij komt altijd op Zijn tijd tot Zijn doel! Maar eerst moet Israël door de woestijn, nu al ongeveer 2000 jaar gaat Israël door de woestijn van deze wereld, voordat de “suntaleia van de aioon” zal plaatsvinden. Net zoals Israël na de uittocht uit Egypte door de woestijn moest trekken, voordat ze onder leiding van “Joshua” het beloofde land mochten binnen trekken, zó zal Israël in de toekomst onder leiding van de ware “JHWH” het land binnentrekken.

Deel 9 volgt DV

Bert Boersma November 2011 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 9)

God zorgt!

Het is heel bijzonder hoe God altijd voor de Zijnen zorgt. We weten dat Israël na de uittocht uit Egypte na ongeveer twee jaar voor het land Kanaän stond om daar binnen te trekken, maar er werden eerst 12 verspieders uitgezonden om het land te verkennen. Dat lezen we in Numeri 13:1-2: “De HERE sprak tot Mozes: Zend mannen uit om het land Kanaän te verspieden, dat Ik de Israëlieten geven zal.” Achteraf kunnen we vaststellen dat dit eigenlijk een soort beproeving van de Heere voor Zijn volk was, want het resultaat van deze onderneming was, dat er tien van de twaalf verspieders niet geloofden, dat ze dat land ooit zouden kunnen binnentrekken, en het hele volk liep de tien verspieders achterna. Alleen twee van de verspieders, Jozua en Kaleb, geloofden wel!

Het hele volk liep in ongeloof de 10 verspieders achterna. Door dat ongeloof moest het volk nog 38 jaar rondlopen door de woestijn. En door hun ongeloof zijn ook allen (van 20 jaar oud en daarboven, die de uittocht hadden meegemaakt) in de woestijn gestorven, en mochten het beloofde land niet binnengaan:

- ✧ “Want veertig jaren zijn de Israëlieten door de woestijn getrokken, totdat het gehele volk omgekomen was, de krijgslieden, die uit Egypte getrokken waren, die naar de stem des HEREN **niet** gehoord hadden, aan wie de HERE gezworen had, dat Hij hun **niet** zou laten zien het land, waarvan de HERE hun vaders gezworen had, dat Hij het ons geven zou, een land, overvloeiende van melk en honig. Maar hun zonen heeft Hij in hun plaats gesteld.” (Jozua 5:6-7)

Dit is ook allemaal uitgekomen, en dat kunnen we ook allemaal leren uit de tellingen die er onder het volk zijn gedaan tot twee keer toe. De eerste telling was vlak voordat de 12 verspieders het land Kanaän verkenden, en de tweede telling van het volk was vlak voordat Israël na 40 jaar het beloofde land mocht binnentrekken.

Toen het volk twee jaar na de uittocht uit Egypte voor het land Kanaän stond, was het hele volk (net daarvoor) voor de eerste keer geteld, daarover lezen we:

14. “Neemt het aantal op van de gehele vergadering der Israëlieten naar hun geslachten en families, overeenkomstig het aantal namen, allen die van het mannelijk geslacht zijn, hoofd voor hoofd, van twintig jaar oud en daarboven, allen die in het leger uitrukken in Israël; gij zult hen tellen naar hun legerscharen.” (Num 1:2-3)

“En al de getelden waren zeshonderddrieduizend vijfhonderd vijftig.” (603.550) (Num 1:46)

En in Num 26 was de tweede telling van Israël, dat gebeurde nadat het “eerste volk” door hun ongeloof in de woestijn was omgekomen (Jozua 5:6-7). Deze tweede telling was ongeveer de laatste opdracht, die Mozes moest uitvoeren, voordat hij de leiding van het volk aan Jozua moest overdragen:

- ✧ “Dit waren de getelden der Israëlieten: zeshonderdééduizend zeshonderd dertig. (601.730). En de HERE sprak tot Mozes: Onder dezen zal het land ten erfdeel worden verdeeld naar het aantal namen. (Num 26:51-53).

Het is wel prachtig te zien, dat ondanks het ongeloof van het volk, de Heere na 38 jaar Zich weer een nieuw volk had gevormd, ongeveer van dezelfde grootte. Maar het wordt nog mooier, want we kunnen ook lezen hoe God gezorgd heeft voor Zijn volk gedurende die jaren. Want we lezen in Deuteronomium:

- ▲ “Veertig jaar liet Ik u door de woestijn trekken; de klederen die gij droegt, zijn niet versleten evenmin als de schoenen aan uw voeten. Brood hebt gij niet gegeten, wijn of bedwelmende drank niet gedronken – opdat gij zoudt weten, dat Ik de HEERE, uw God, ben.” (Deut 29:5-6).

Wat blijkt hieruit? Veertig jaar is het volk door de woestijn getrokken. Het begon met het volk van 603.550 man, en het eindigde met het volk van 601.730. Dus de conclusie uit Deut 29:5-6 mag zijn, dat dezelfde schoenen, die aan iemands voeten waren bij de uittocht uit Egypte, na 40 jaar ook weer aan andere voeten (van het nieuwe volk) door de Jordaan gingen, zonder dat ze versleten waren! En dat dezelfde kleding gedragen werd door het volk dat door de de Schelfzee ging, en dat dezelfde kleding ook gedragen werd door het volk dat door de Jordaan het land Kanaän binnentrok, zonder dat de kleding versleten was! God zorgde voor Zijn volk! Ook voor wat betreft het eten wat ze in de woestijn van de Heere kregen.

Maar wanneer Israël het beloofde land is binnen getrokken, konden ze in hun eigen behoeften voorzien, en moesten ze het ontvangen land bewerken om in hun onderhoud te voorzien:

- ▲ “Terwijl de Israëlieten te Gilgal gelegerd waren, vierden zij het Pascha op de veertiende dag van die maand, des avonds, in de vlakten van Jericho; 11 en zij aten, daags na het Pascha, van **de opbrengst van het land**, ongezuurde broden en geroost koren, op dezelfde dag. 12 En het manna hield op, daags nadat zij van de opbrengst van het land hadden gegeten. Dus hadden de Israëlieten geen manna meer, maar zij aten dat jaar van wat het land Kanaän opleverde.” (Joz 5:10-12)

Nog een ander punt waaruit de grote zorg van God voor Zijn volk steeds bleek, was de rust, die God Zijn volk gaf om hun Feesten te vieren. God zorgde dat ze in alle rust de Feesten des Heeren konden vieren in Jeruzalem:

- ▲ “Driemaal in het jaar zal ieder van u, die van het mannelijk geslacht is, voor het aangezicht van de Here HERE, de God van Israël, verschijnen, want Ik zal volken voor uw aangezicht verdrijven en uw gebied ruim maken; en **niemand zal uw land begeren**, wanneer gij opgaat, om voor het aangezicht van de HERE, uw God, te verschijnen driemaal in het jaar. (Ex 34:23-24).

Geweldig om dit te mogen constateren. Iedereen kon zijn post verlaten om te gaan feestvieren, want God zou gedurende die Feesten het land beschermen! Maar zij moesten wel **zelf iets doen**, en dat was niet gering. Zij moesten namelijk alles achterlaten, allemaal optrekken vanuit hun woonplaatsen naar Jeruzalem, naar het huis des Heeren, om Feest te vieren, om bezig te zijn met de dingen des Heeren. Dus als iedereen optrok, lieten ze al hun bezittingen achter om Feest te vieren in Jeruzalem. Dus als iedereen zijn plicht deed, was het land leeg, en daarom is het ook zo mooi dat we in bovenstaande tekst lezen dat de Heere

er voor zorgde dat de buur-volken Israël met rust lieten gedurende de Feesttijden.

Zo was het toen. Maar nu even naar onze tijd. Wat gebeurde er in 1973? Ook toen “vierde” Israël zijn “Jom Kipoer”, oftewel de grote verzoendag. Waren ze toen veilig? Lieten de buur-volken Israël toen met rust? “Begeerde toen niemand hun land”, zoals de Heere had beloofd in Ex 34?

Toen zagen de omringende volkeren hun kans, en waren er als de kippen bij, om Israël aan te vallen, en moest het leger van Israël overhaast hun posten innemen, om het land tegen de overvallen te beschermen. Waarom zorgde God toen niet voor Zijn volk, en waarom konden ze toen niet in alle rust hun “Jom Kipoer vieren”?

Omdat God Zijn volk in Handelingen 28 terzijde had gesteld, en omdat Gods verbond met Zijn volk momenteel niet werkzaam is. Israël is nu Lo-Ammi, “niet Mijn volk”.

Het wachten is op het Nieuwe verbond wat de Heere straks (Jer 31:31) in de toekomst met Zijn volk zal oprichten. Dán zal Israël weer in alle vrede en rust in het land wonen.

Opgaan naar “Jeruzalem”

In dat “opgaan naar Jeruzalem” zit ook voor ons, gelovigen van nu, een geweldige les.

Hoeven we ons nergens druk om te maken? Komt alles vanzelf wel goed? Dan moeten we vooral eens goed kijken naar ons grote voorbeeld, de Apostel Paulus, die ons oproept zijn navolgers te worden, in Zijn spoor te gaan. Waar maakte Paulus zich druk om? Hij zei:

- ▲ “Maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus. Laten wij dan allen, die volmaakt (= grondtekst: volwassen) zijn, aldus gezind zijn. En indien gij op enig punt anders gezind zijt, God zal u ook dat openbaren; maar hetgeen wij bereikt hebben, in dat spoor dan ook verder!” (Fil 3:14-16).

Dus Israël moest op de gezette hoogtijden van het jaar optrekken naar Jeruzalem om in het Huis des Heeren Feest te vieren, bezig zijn met de dingen van de Heere. Daartoe moesten allen optrekken vanuit hun woonplaatsen naar Jeruzalem. Ze moesten alles achterlaten! Dat was niet gering, want velen moesten van ver komen, en het openbaar vervoer was nog niet zo geregeld, zoals wij dat nu kennen. Dat ging lopend, of per ezel, en noem maar op. Dat kostte moeite!

Nét zo moeten wij er in ons leven een gewoonte van maken, om op geregelde tijden geestelijk op te trekken naar Jeruzalem, geestelijk gezien naar het huis des Heeren, om bezig te zijn met de dingen des Heeren, om Hem te leren kennen! Moet dat? Nee dat moet niet, maar dan missen we wel het “Feest des Heeren”. En dan bedoel ik niet dat we zo nodig beslist naar een kerk moeten, nee, dan bedoel ik dat we op gezette tijden het Woord openen, en bezig zijn met dat Woord, om te ontdekken, wat de Heere ons in Zijn Woord wil zeggen. Daarbij moeten we net als Israël, alles achterlaten. En dan bedoel ik, dat we al de geestelijke “ballast”, die ons in de weg zou kunnen staan, moeten achterlaten, zodat niets ons in de weg staat om werkelijk te groeien in de gemeenschap met onze Heiland.

Voegt dat wat aan ons geestelijk leven toe? Nee, het voegt niets toe aan ons behoud, want dat ligt verankerd in het volbrachte werk van Christus Jezus, onze Heere. Maar het voegt

ontzettend veel toe aan onze geestelijke groei, om bezig te zijn met de dingen van boven, om te jagen naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die boven is, in Christus Jezus!

Want de leden van het Lichaam van Christus zijn immers daar geplaatst, waar Christus ook is, en dan kan het niet anders dat we ook mee bezig zijn met de bovenhemelse dingen. Dan zouden we eigenlijk net als een Cornelius geduriglijk bezig moeten zijn met de dingen van onze hemelse Vader. (Hand 10:2). Daarbij moeten we net als Israël al onze eigen oude dingen achter ons laten, er op vertrouwend dat de Heere daar wel voor zorgt. En immers, Hij heeft daar op een geweldige manier voor gezorgd, door Zijn volbrachte werk op het kruis.

Nogmaals: Het Loofhttenfeest

We zijn in het vorige deel een beetje afgedwaald. Want we hadden het over het Loofhuttenfeest. Het Loofhuttenfeest is eigenlijk een dankfeest voor de oogst. De tarwe oogst, en de wijnoogst, enz. Alle inwoners van Israël moesten dan in loofhutten wonen. Het was een Feest van zeven dagen, van rust tot rust, van sabbath tot sabbath, en zij zullen vrolijk zijn voor het aangezicht van de Heere.

Toen de Heere Jezus op aarde was werd het Loofhuttenfeest nog steeds gevierd, daarvan lezen we in Joh 7:2. En even verderop in vers 37 lezen we:

- ♣ “En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was.” (Joh 7:37-39).

Hier zien we dat de Heere “riep”, dit staat er in de betekenis van **echt luid roepen**, met krachtige stem. We zien hier voor de zoveelste keer dat de Heere bewogen is met de scharen om zich heen.

De Heere zag de nood van Zijn volk, want zij vierden het Feest **van de Joden**. Dit “Feest van de Joden” (Joh 7:2) kan twee dingen betekenen:

- ♣ Dat de Johannes brief geschreven is aan de heidenen, en dat daarom aan die heidenen, die niet bekend waren met de Feesten der Joden, wordt uitgelegd, dat het een Feest der Joden betreft.
- ♣ De Joden waren zo ver verwijderd van het ware Feest dat door de Heere was ingesteld, dat het niet meer een Feest van de Heere was, maar dat zij er toen hun eigen “feest” van hadden gemaakt, en dat er daarom staat “het Feest der Joden”. Het was niet meer het Feest des Heeren.

Als Israël het Feest van de Heere had gevierd, dan waren ze bezig geweest met de dingen van de Heere, en dan hoefde de Heere niet te zeggen, wat Hij in bovenstaande tekst uit Joh 7:37-39 zei. Anders gezegd, wanneer Israël geestelijke ogen had gehad, dan hadden zij in de Heere Jezus hun verwachte Messias herkend, maar zij waren blind.

Op het Loofhuttenfeest moest het volk feestvieren, blij zijn, vreugde te bedrijven voor het

aangezicht van de Heere. Die blijdschap is een blijdschap van het hart, zoals we omschreven vinden in Fil 4:

▲ “ Verblijdt u in de Here te allen tijde! Wederom zal ik zeggen: Verblijdt u!

Het Loofhuttenfeest is het laatste Feest van Israël, en bepaald ons bij het laatste traject voor Israël. Dat zal gevierd worden als de laatste jaarweek van Daniël voorbij is. Dan komt Israël tot geloof, wanneer Christus terug komt. Dat is de hereniging, de “suntaleia van de aïoon”. Dan zullen de stammen van Israël verzameld worden, en krijgen ze deel aan het nieuwe verbond (Jer 31:31), en krijgt de grote verzoendag zijn praktische betekenis. Dan wordt het Loofhuttenfeest gevierd, dan worden ze werkelijk naar het beloofde land geleid. Dat grote land, wat al aan Abraham was beloofd, wat zich uit zal strekken van de Nijl in Egypte tot aan de Eufraat in Irak! In dat land zal Israël werkelijk in vrede leven. Hoe anders is het nu!

Elke Sabbath, elke zevende dag is eigenlijk een aankondiging van deze grote zevende dag! Israël zal veilig wonen in het land, waarin de Heere hen zal brengen. Het Loofhuttenfeest is eigenlijk de profetische aankondiging van het Koninkrijk van 1000 jaar.

Tijdens het Loofhuttenfeest woonden de Israëlieten in loofhutten. De loofhut die de Israëlieten tijdens het Loofhuttenfeest moesten bouwen, spreekt typologisch gezien van het Koninkrijk der hemelen, dat Christus bij Zijn wederkomst zal oprichten. De loofhut, die men bouwde, had een bijzonder kenmerk, namelijk er zat geen dak op. Als men erin stond, kon men zo omhoog kijken naar de hemel. Daarom is de loofhut een beeld van het Koninkrijk. Het is een Koninkrijk vanuit de hemel op aarde. Het is een koninkrijk op aarde tussen de Nijl en de Eufraat, dat zijn oorsprong in de hemel heeft, en dat door een wedergekomen hemelse Koning wordt bestuurd. Het loof, waarvan de wanden van de loofhut zijn gemaakt, spreekt horizontaal gezien van de grenzen van dit hemelse Koninkrijk op aarde in het noorden, zuiden, westen en oosten. Maar verticaal gezien is er geen grens tussen dit aardse Koninkrijk van Christus en de hemel. Daarom had een loofhut geen dak. Er was een open verbinding met de hemel.....

Deel 10 volgt DV

Boert Boersma December 2011 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 10)

We hebben de vorige keren stilgestaan bij de voor Israël ingestelde Feesten des Heeren. We willen nu graag wat nader gaan inzoomen op die drie meerdaagse Feesten, het Feest van de ongezuurde broden, het Feest der weken, en het Loofhutfest. En dan met name proberen te ontdekken wat die Feesten voor ons persoonlijk kunnen betekenen.

We hebben al gezien, dat er prachtige geestelijke lessen voor ons, gelovigen van vandaag zitten in de Feesten van Israël, en dat het eigenlijk is: “Een gaan van Feest tot Feest”.

En daarom zullen we in het bijzonder zien, wanneer we proberen die Feesten voor ons persoonlijk gestalte te geven, dat drie Feest-perioden eigenlijk “fasen” van ons geloofsleven zijn. Dat die drie meerdaagse Feesten die “fasen” in ons geloofsleven uitbeelden. We gaan nogmaals kijken, wat nou de kenmerken van die Feesten zijn.

En daarbij wil ik u vragen, en moeten we eigenlijk onszelf vragen, waar zit ik nou eigenlijk in mijn geestelijke ontwikkeling, in mijn persoonlijke geestelijk groei? Misschien denkt u, wat is dat nou voor een vraag? Misschien zegt u: “Ik geloof dat de Heere Jezus Christus voor mijn zonden aan het kruis van Golgotha heeft betaald, en ik geloof dat ik behouden ben. Wat moet ik dan nog meer?” Het is prachtig wanneer iemand dat getuigenis kan geven, maar er is meer. Want de Bijbel spreekt niet alleen over pas-wedergeboren kinderen, maar ook over jongelingen en over zonen en vaders. Het is de bedoeling dat we geestelijk opwassen! Geestelijk volwassen worden!

Hoe lezen wij?

Om deze dingen te begrijpen, moeten we de Bijbel leren begrijpen. En juist omdat ik er deze week tot drie keer toe mee werd geconfronteerd, dat de Bijbel zo'n moeilijk boek zou zijn, en dat er heel veel wordt mis verstaan, wil ik proberen één en ander uiteen te zetten hoe we de Bijbel moeten lezen. Veel van mijn lezers weten deze dingen, maar ook een heleboel niet, zo bleek. Daarom deze dingen op een rijtje gezet. We bepalen ons hier tot het Nieuwe Testament. En het is vooral belangrijk, dat we twee dingen onderscheiden bij het lezen van Gods Woord:

1. De voortgang in de geschiedenis.
2. De voortgang in de verkondiging.

Velen denken dat het Oude Testament heeft afgedaan bij het begin van het Nieuwe Testament, wanneer het begint met de vier Evangeliën. Ja, volgens de indeling, die men van de Bijbel heeft gemaakt, zou men dat kunnen denken, maar de geschiedenis van Israël in het Oude Testament gaat eigenlijk gewoon door in Matheus, Markus en Lukas. Heel veel wat we lezen in die Evangeliën zijn vervullingen van Profetieën uit het Oude Testament. En het is dan ook van het grootste belang dat we onderscheiden, dat deze dingen niet in eerste instantie **voor** ons en **aan** ons zijn geschreven. Immers de Heere Jezus kwam voor de Zijnen, voor Israël, om voor **hen** het Koninkrijk op te richten. **Alle zaken, die in die Evangeliën aan de orde komen hebben betrekking op Israël en op dat Koninkrijk.**

Toen Israël niet tot geloof kwam, en hun Zaligmaker werd gekruisigd, kreeg het volk daarna als het ware een herkansing, hierover lezen we in Handelingen:

- ♣ “Komt dan tot berouw en bekering, opdat uw zonden uitgedelgd worden, opdat er tijden van verademing mogen komen van het aangezicht des Heren, 20 en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende.” (Hand 3:19-20).

De 12 discipelen hadden de opdracht uitsluitend naar hun eigen broeders te gaan:

- ♣ “Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls. Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit.” (Math 10:6-8)

De apostel Paulus werd aangesteld als een apostel voor de heidenen. Van hem wordt gezegd:

- ♣ “Deze is Mij een uitverkoren werktuig om mijn naam te brengen voor heidenen en koningen en [de] kinderen Israëls; want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam.” (Hand 9:15-16)

Maar verhoudingsgewijs kwamen er weinigen van Israël tot geloof. Daarom worden later vanaf Handelingen 10 ook heidenen toegevoegd tot de gelovigen, om Israël tot jaloesheid te wekken. En daartoe werd ook Petrus door de Heere bij zijn kraag gevat, om bijvoorbeeld naar een heidense hoofdman Cornelius te gaan. Petrus stribbelde wel tegen, maar na drie keer een gezicht van God te hebben gekregen, moest hij wel!

Maar ondanks de prediking van de apostelen én van Paulus kwam Israël onder leiding van hun ongelovige geestelijke leiders, als volk niet tot geloof. Het was slecht een gelovig “overblijfsel” wat geloof openbaarde. En dan volgt door ongeloof in Handelingen 28 de afsluiting voor Israël. Israël werd door God op een zijspoor gezet. De edele olijfbom werd omgehakt. Niemand van de heidenen kon meer geënt worden op die edele olijf, oftewel in Israël worden ingelijfd. Niemand kon nog delen in de zegeningen die voor Israël waren bestemd. De tekenen en wonderen, waardoor Israël had kunnen zien, verstomden. De tijd van de verborgenheid brak aan. En de tijd die toen aanbrak, en waarin wij nu nog leven, wordt nergens in het Oude Testament genoemd, die was totaal verborgen.

Tegenwoordig wordt vaak over het hoofd gezien, dat de zegeningen, de wonderen en de tekenen, die in de Handelingen voor Israël golden, ook daadwerkelijk uitsluitend alleen voor Israël waren bestemd, en voor niemand anders. Niemand, geen groep of persoon, kan zich deze voor Israël bestemde zegeningen toeëigenen, zonder geweldige verwarring te stichten.

Israël heeft toen in de Handelingen periode hun geweldige zegeningen en hun toekomst door hun geestelijke blindheid niet gezien en niet ontvangen, en in Handelingen 28 hadden die zegeningen afgedaan.

Maar in Handelingen 28 stopt de verkondiging niet. De apostel Paulus begint dan in zijn gevangenschap in Rome dingen te verkondigen, die tot die tijd totaal onbekend waren. Ze waren alleen bekend bij God zelf. En de Heere maakte ze aan Paulus bekend. In de gevangenschapsbrieven van Paulus lezen we dan ook van een nieuwe bedeling, **die der genade Gods**, een verborgenheid, die alleen aan hem was geopenbaard (Ef 3:2-3). Zo eerst kon hij het Woord Gods vervolledigen (Kol. 1:25). Paulus ontving inderdaad meerdere openbaringen. De Here is hem niet alleen verschenen op de weg naar Damascus, doch ook later (Hand. 26:12-16). Vooral vers 16 op het einde, waar de Heere reeds aan Paulus beloofde "dat Ik aan u verschijnen zal". Laten we dus die **volheid van genade** onderzoeken, die behoudenis van God die tot de volken gezonden werd (Hand. 28:28) nadat Israël als volk tijdelijk ter zijde was gezet.

Ik heb geprobeerd een en ander in een schema samen te vatten, zodat enigszins duidelijk wordt aan wie de bijbelboeken geadresseerd zijn, en wat in grote lijnen de boodschap, en het doel van de boodschap was:

Bijbelboeken	Geadresseerden	Boodschap	Doel van Boodschap
Mattheus Markus Lukas Johannes	} Israël Israël en de wereld*	Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij	Het volk Israël tot geloof brengen, zodat Koninkrijk opgericht kon worden.
<u>In Handelingen:</u> Door Paulus geschreven: 1 Thess. 2 Thess. Hebreeën 1 Korinthe 2 Korinthe Galaten Romeinen	Israël en de heidenen	Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij. Geloven in de opgestane Christus. Gerechtigd worden door het geloof van Christus	Door het geloof wordt een “gelovig overblijfsel” toegevoegd tot de gemeente van Rechtvaardigen , of ook gemeente van Eerstgeborenen genoemd.
<u>In Handelingen:</u> Door anderen geschreven: Jacobus Judas 1 Johannes 2 Johannes 3 Johannes 1 Petrus 2 Petrus	Israël	Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij. Geloven in de opgestane Christus. Gerechtigd worden door het geloof van Christus	Door het geloof wordt een “gelovig overblijfsel” toegevoegd tot de gemeente van Rechtvaardigen , of ook gemeente van Eerstgeborenen genoemd.
*<u>Na Handelingen:</u> Evang. van Johannes	De ongelovigen uit de wereld	Door het geloof in Christus behouden worden	Wedergeboren worden
<u>Na Handelingen:</u> Efeziërs Kolossenzen Filemon Filippenzen 1 Timotheüs Titus 2 Timotheüs En tot slot nog de Openbaringen, die handelt over de toekomstige	Uitverkoren gelovigen van vóór de grondlegging der wereld. (Ef 1:4) Betreft alle gelovigen, die getrouw Paulus zijn gevolgd in zijn verkondiging van de onnaspeurlijke verborgenheid, zowel uit Israël als uit de heidenen, en ook	<ul style="list-style-type: none"> ♣ Zoeken de dingen die boven zijn. ♣ Bezig zijn met het hemels burgerschap ♣ Opwassen tot zonen. ♣ Ontdekken van alle hemelse zegeningen, waarmee de 	Door het geloof apart gezet zijn, uitverkoren zijn, en toegevoegd worden tot Het Lichaam van Christus . [Dit Lichaam van Christus betreft nu gelovigen, die door het evangelie van Johannes tot geloof gekomen zijn, en dan wandelen in de gezindheid van

geschiedenis van Israël.	uit hen die door het Johannes evangelie tot geloof gekomen zijn.	gelovigen gezegend zijn.	Paulus]
--------------------------	--	--------------------------	---------

Zoals we kunnen zien in bovenstaand schema, zijn de bijbelboeken tot en met Handelingen voor het overgrote deel aan Israël gericht, met een bepaald doel. Een doel wat De Heere met Zijn volk voor ogen had. En dat doel had Hij **niet** met ons voor ogen. Voor ons had en heeft de Heere weer hele andere dingen op het oog. Het is goed dat we dit onderscheid maken, anders gaan we ons dingen en zegeningen toeëigenen, die ons niet toekomen. En dát bedoelt Paulus nu met de tekst uit 2 Timoteüs 2:15:

St Vert: “Benaarstig u, om uzelfen Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid **recht snijdt**.” en de NBG zegt: “Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch **rechte voren trekt** bij het brengen van het woord der waarheid.”

Bij dit alles moeten we niet denken, dat wij dan een hele kleine Bijbel overhouden, wanneer immers toch het meeste aan Israël is gericht. Dat is niet zo, want wanneer we echt bijbelstudie gaan doen, juist dan zullen we ontdekken dat de gehele Schrift opengaat. Denk hierbij maar aan de Feesten des Heeren. En dat zegt Paulus ook:

- ▲ “**Al de Schrift** is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.” (St. Vert. 2 Tim 3:16)

Er zijn legio voorbeelden te noemen waardoor misverstanden ontstaan door het lezen van de Bijbel, en het niet letten op de **geadresseerden**. Ik wil in dit verband één voorbeeld noemen. In Math 6:9-13 lezen we over het “Onze Vader” gebed. En dan begint vers 9 met: “Bidt gij dan aldus.” Betekent dit dat wij dan dat gebed moeten bidden? We moeten ons afvragen **tegen wie** dat wordt gezegd, en **in welke tijd** dat wordt gezegd.

Uit Math 5:1 en Math 7:28 leren we dat de Heere hier sprak tot de discipelen en de scharen van Israël. De bedoeling was, dat nadat zij als volk tot geloof waren gekomen, dat dan voor hen Koninkrijk zou worden opgericht. Maar voordat het Koninkrijk zal worden opgericht zal er nog een grote verdrukking komen over Israël zoals er nog nooit geweest was. (*die grote verdrukking is toen niet gekomen, omdat het Koninkrijk niet werd opgericht en ligt nu anno 2011 nog in de toekomst*). Maar dát is de context waarin deze dingen werden gezegd. En wanneer we dan naar het gebed kijken, dan wordt in die context het “Onze Vader” ook heel actueel voor die tijd:

- ▲ Onze Vader die in de hemelen zijt,
- ▲ uw naam worde geheiligd. (**dan, in die grote verdrukking zal de naam van satan worden geëerd**)
- ▲ uw Koninkrijk kome. (**dat was het verlangen, speciaal van die tijd, want satan regeerde**)
- ▲ uw wil geschiede,
- ▲ gelijk in de hemel also ook op de aarde. (**nu is satan de overste van deze wereld**)
- ▲ Geef ons heden ons dagelijks brood. (**men zal dan niet kunnen kopen of verkopen**)
- ▲ en vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren;
- ▲ en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. (**de mensen in de grote verdrukking moeten bewaard worden voor de verzoeking, terwijl satan als een briesende**

leeuw rondgaat, en zijn beeld in Jeruzalem is opgericht, wat men moet aanbidden).

♣ [Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid.
Amen.]

Bovendien is het niet zinvol voor gelovigen om dit gebed te bidden, omdat gelovigen nu weten door het volbrachte werk van Christus **dat zijn/haar zonden vergeven zijn!** En wij weten dat we **van de boze verlost zijn** door Christus' volbrachte werk! Dan kunnen we beter daarvoor danken, dan te vragen om zaken die we reeds hebben ontvangen, en die onze Heiland reeds heeft volbracht!

Zo we in bovenstaand schema hebben gezien, dat er een **voortgang** is in de geschiedenis, en dat er een **voortgang** is in de verkondiging, zo dient er eigenlijk ook een **voortgang** te zijn in de geestelijke groei van iedere gelovige persoonlijk. Daarom noemde ik in het begin van deze bijbelstudie dat die drie Feest-perioden eigenlijk “fasen”, noem het maar groei-fasen, van ons geloofsleven zijn. Die drie meerdaagse Feesten beelden die “fasen” in ons geloofsleven uit. Om de fasen voor ons persoonlijk te kunnen onderscheiden, en wat nou de kenmerken van die Feesten zijn, is het van belang dat we het Woord recht lezen en verstaan, en weten aan wie wat is geschreven.

Daarom is het goed dat we onszelf afvragen: Zit ik nou nog steeds bij het Feest van de ongezuurde broden (eerste fase)? Of zit ik bij het Feest der weken (tweede fase)? Ben ik daar blijven steken, of ben ik al helemaal doorgeroeid, en beleef ik het Feest der loofhutten (derde fase)? Dan zit ik in mijn loofhutje, en kijk ik omhoog naar de hemel, en ik leef vanuit de hemel. Welk Feest ben ik nou eigenlijk (geestelijk) aan het vieren? En wanneer ik persoonlijk heel eerlijk ben, en in de spiegel kijk, dan kan ik mijzelf de vraag stellen: Gaat het in mijn (en uw) leven nou waarachtig van Feest tot Feest tot Feest? Vier ik nog steeds Feest? En zit er **voortgang** in mijn Feest des Heeren, zoals er voortgang zit in de verkondiging in Gods Woord?

Daar gaan we het DV de volgende keer over hebben in deel 11.

Bert Boersma December 2011 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 11)

De vorige keer zijn we geëindigd met de vraag: Welk Feest ben ik nou eigenlijk (geestelijk) aan het vieren? En gaat het in mijn (en uw) leven nou waarachtig van Feest tot Feest tot Feest? Vier ik nog steeds Feest? En zit er voortgang in mijn Feest des Heeren, zoals er voortgang zit in de verkondiging in Gods Woord?

Drie Fasen van het Geloofsleven

Om deze dingen betreffende de voortgang van de persoonlijke geloofsgroei duidelijk te maken, wil ik graag samen met u de eerste brief van Johannes, 1 Johannes, opslaan. Omdat daar in 1 Joh 2 de drie fasen van het persoonlijk geloofsleven door Johannes worden behandeld, eigenlijk in één adem worden genoemd:

- ▲ “Ik schrijf u, **kinderkens (eerste fase)**, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil. Ik schrijf u, **vaders (derde fase)**, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik schrijf u, **jongelingen (tweede fase)**, want gij hebt de boze overwonnen. Ik heb u geschreven, kinderen, want gij kent de Vader. Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt de boze overwonnen. Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.” (1 Joh 2:12-17)

Het is prachtig om te zien hoe Johannes in dit bijbelgedeelte onderscheid maakt tussen deze drie “geloofs-groepen”, en ze ook allemaal apart aanschrijft. Hiermee laat Johannes eigenlijk zien, dat er een voortgang behoort te zitten in de geloofs-groei.

Het is bijzonder jammer dat mensen reeds eeuwen geleden hebben gemeend de “leer der kerk”, of hoe u het ook noemen wilt, te moeten vastleggen in bepaalde dogma's, leerstellingen en leerregels. Want daardoor is de leer vastgelegd, en daardoor heeft men de “geloofsgroei” weggenomen. Daardoor heeft men eigenlijk van Gods Woord een dode letter gemaakt, terwijl de Bijbel zeer duidelijk spreekt van een opwassen in kennis, over volwassen worden in het geloof, en een voortgaan in de verkondiging.

Dit Bijbelgedeelte uit 1 Joh 2 behandelt eigenlijk de drie voortgaande fasen van het geloofsleven. Allereerst die fase van van het Feest van de ongezuurde broden, de fase, die Johannes hier noemt van het “kinderken zijn”, een baby zijn, een zuigeling zijn.

Iedere ongelovige wordt, wanneer hij/zij tot geloof komt, wedergeboren. Dan wordt hij/zij uit God geboren. Dan ben je een baby, een zuigeling, pas geboren, en dan krijg je ook de voeding die daarbij hoort. Je kunt een baby niet meer geven, dan hij kan verdragen.

Maar het is wel de bedoeling dat zo'n baby opgroeit tot peuter en kleuter en kind, dat ze kinderen worden, dat ze daarna jongelingen worden, en uiteindelijk tot vaders doorgroeien.

Johannes schrijft dus eigenlijk aan **drie groepen mensen**, aan die kinderkens, aan de jongelingen, en aan de vaders. In vers 1 van hoofdstuk 2, schrijft hij: “Mijn kinderkens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt.” En hij heeft het vaak over kinderen, ook in hoofdstuk 2:18 schrijft hij “Kinderen, het is de laatste ure.”

Maar daarbij is één ding heel zeker, Johannes richtte zijn brief aan volwassen mensen, maar hij noemt ze af en toe kinderen en kinderkens, en soms noemt hij ze ook jongelingen en vaders.

Hij heeft het dus over kinderkens, en kinderen, en hij heeft het over jongelingen, en hij heeft het over vaders. Jongelingen, dat zijn eigenlijk geen kinderen meer, maar volwassen in het geloof zijn ze ook nog niet, het zijn eigenlijk wat wij noemen, pubers. En vaders, ja vaders, dat zijn heel duidelijk volwassenen in het geloof. En net zoals vaders kunnen zorgen voor hun kinderen en voor hun jongelingen in het normale dagelijks leven, zo kunnen geestelijke “vaders” in geestelijk opzicht zorgen voor hun “kinderen” en “jongelingen”.

Zo zie je hier door Johannes de geestelijke groei uitgebeeld. En als we eigenlijk nagaan, wat de apostel Johannes over die drie groepen gelovigen zegt, dan is dat wel helemaal in overeenstemming met wat wij aan de hand van die drie feesttijden, die feestperioden eerder hebben gezien.

De Kinderkens

Want de kinderkens, volgens 1 Joh 2:12, ja, die moeten nog begrijpen, dat de zonden hun zijn vergeven. Vers 12: “Kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil.” Die hebben dus blijkbaar nog strijd in hun leven met de zonde. En ze moeten allemaal nog leren wat de werkelijke betekenis van het kruis is, en wat de vergeving van zonde betekent, en ze moeten nog leren om uit die verlossing te gaan leven.

En dat is ook heel begrijpelijk, want die “kinderen” waren eerst ongelovigen, die nadat ze het evangelie hebben gehoord, tot geloof zijn gekomen. En voor ongelovigen (pasgeborenen) is het onbegrijpelijk dat er 2000 jaar geleden Iemand is geweest, die hen zo lief had, dat Hij voor hun zonden heeft betaald, en aan een kruis voor die zonde is gestorven. En zelfs voor veel “kerkmensen” is dat nog moeilijk te begrijpen, want daar hoor je vaak: “Ja, maar je moet er wel naar leven, en als je dat niet doet.....” En daarmee zeggen ze eigenlijk dat zij door goed te doen nog aan hun behoud zouden moeten toevoegen. Maar het Werk van Christus aan het kruis is een volmaakt en volkomen werk, waar niets aan toegevoegd kán worden, want dan zou ons behoud van mensenwerk afhangen. Gelukkig is dat niet zo. Christus zei: “Het is volbracht!” Maar als je pas tot geloof gekomen bent, dan moet je al deze dingen nog leren begrijpen.

De Jongelingen

Verder schrijft Johannes ook over die jongelingen. 1 Joh 2:13b: “Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen.” Ja, die jongelingen hebben opeens strijd met de boze, de boze valt hen als het ware aan, ze kennen die strijd, staan in hun leven ook in de strijd tussen geest en vlees, en ze worden ook verleid, maar hebben die verleiding overwonnen.

Waarom worden die jongelingen geconfronteerd met “de boze”? Ja, die jongelingen hebben het gesnapt, van die vergeving en verlossing, en willen voortgaan met alle blijdschap in het Woord, en in hun wandel in Christus. Maar dan komt Gods tegenstander met allerlei verleiding om hen uit die blijdschap en uit die wandel met Christus te halen. De satan kan niet meer aan hun behoud komen, want dat ligt vast in het volbrachte werk van Christus, maar hij kan hun wél de wandel in Christus ontnemen. En daar is hij dan ook uit alle macht mee bezig. Hoe? Door die jongelingen bezig te laten zijn met allerlei begerenswaardige dingen uit de wereld.

Reeds in de Hof van Eden was dat het probleem. In Gen 3:6 lezen we: En de vrouw **zag**, dat de boom goed was om van te eten, en dat hij een **lust was voor de ogen**, ja, dat de boom **begeerlijk was** om daardoor verstandig te worden.” En Eva viel voor die verleiding.

En ook jongelingen zijn gevoelig voor dergelijke verleidingen als ze opgroeien, dat begeren, wat in de wereld is. Daarvan moeten ze leren, dat dat niet uit de Vader is, maar uit de wereld, en daar is een strijd mee, en daar valt de satan hen mee aan. Met drie dingen, want wat is dat begeren? En dat wordt in het Woord duidelijk tegen de jongelingen gezegd:

- ⤴ “Want al wat in de wereld is: de begeerte des vleeses, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld.” (1 Joh 2:16).

Dus de verleiding is:

- ⤴ De begeerte des vleeses,
- ⤴ De begeerte der ogen,
- ⤴ Een hovaardig leven.

Al deze begeerten nog eens op een andere manier benoemd:

- ⤴ De eerste begeerte is de begeerte **om iets te doen** buiten de wil van de Vader, dat is de begeerte van het vlees. Vlees is doen buiten Gods wil.
- ⤴ De Begeerte der ogen, is de **begeerte om iets te hebben**, je begeert iets met je ogen, je wil iets hebben, je wilt iets hebben buiten de wil van de Vader, waar je de Vader helemaal niet in kent.
- ⤴ En dat hovaardig leven is de **begeerte iets te zijn** buiten de wil van de Vader.

Dus de **begeerte om iets te doen**, de **begeerte om iets te hebben**, en de **begeerte om iets te zijn**, dit is allemaal buiten de wil van God. Maar de wereld gaat voorbij, en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid (1 Joh 2:17).

Alle zonde heeft een bron, waaruit ze opwelt. Eigenlijk is zonde (= doel missen) altijd het horizontaal zoeken (= zoeken van God af). Die bron geeft Jacobus 1: 14-15 aan: **de begeerte.**

Dit is een vijfvoudig proces:

- ⤴ het afgetrokken worden
- ⤴ het verlokkt worden
- ⤴ het ontvangen der begeerte
- ⤴ het baren der zonde
- ⤴ het voeren tot de dood.

Hoe overwinnen die jongelingen de boze? Dat lezen we in 1 Joh 2:14, daar wordt dít over die jongelingen gezegd:

15. “Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en **het woord Gods blijft in u** en gij hebt de boze overwonnen.”

Doordat het Woord Gods in hen blijft, zijn zij sterk! En vaak zijn het jonge mensen, die de Heere Jezus leren kennen, nadat ze kinderkens zijn geweest, en als ze dan wat opgroeien, dan worden het echte “jongelingen”, dan worden het jongelingen in het geloof, en dan zijn ze sterk, omdat ze echt **leven vanuit het Woord**, dan leren ze de verleiding door het Woord te weerstaan, net zoals de Heere Jezus op de berg bij Zijn verzoeking door satan steeds zei: “Er staat geschreven.” Alleen het Woord heeft kracht!

Door dat op zo'n manier toe te passen, leren de jongelingen het Woord kennen, dan leren ze het Woord te gebruiken, en ook zo die hele periode mee te maken van het Feest der weken, dat ze echt groeien, richting de volwassenheid.

De Vaders

En juist dát leven vanuit het Woord hebben de vaders ontdekt, dát voortgaan in het Woord, en voortgaan in het verstaan van de voortgaande verkondiging van het Woord. Dat is wat de vaders ontdekken, omdat “zij van de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, hebben ontvangen de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen. De vaders hebben verlichte ogen van hun harten, zodat zij weten, welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is Zijner erfenis bij de heiligen, en hoe overweldigend groot Zijn kracht is aan hen, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht, die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw.” (Ef 1:18-21).

De vaders hebben geleerd niet naar de wereld te kijken, maar hun geopende ogen des harten **omhoog** te slaan, om te onderscheiden waarop het aan komt, om te onderscheiden de onnaspeurlijke verborgenheid, die de apostel Paulus pas na de Handelingen periode bekend maakte in zijn brieven, die hij na de Handelingen mocht schrijven.

De vaders hebben geleerd uit het Woord dat zij “burgers van een rijk in de hemelen zijn, en vanuit dat burgerschap verwachten zij ook de Here Jezus Christus als verlosser. De vaders weten dat hun vernederd lichaam veranderd zal worden, op zo'n wijze, dat het aan Christus' verheerlijkt lichaam gelijkvormig zal worden, naar de kracht, waarmede Hij ook alle dingen Zich kan onderwerpen.” (Fil 3:20-21).

En wat zegt 1 Joh 2? Wat hebben de vaders, als je op die vaders lijkt? Wat is de volwassenheid? “Ik schrijf u, vaders, want gij **kent Hem**, die van den beginne is.” (1 Joh 2:13).

Wie is dat? Die van den beginne is? Dat is Christus! Dat is het Woord, dat is de Schepper! Hij schiep! Wanneer we zouden gaan onderzoeken in het Woord wie de Schepper is, dan

komen we bij Christus terecht:

- ▲ ”In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.” (Joh 1:1-3).

Prachtig wat we hebben gelezen over de vaders:

- ▲ “Ik heb u geschreven, vaders, want gij **kent Hem**, die van den beginne is.” (1 Joh 2:13)

Ja, die vaders die **kennen Hem**, die **kennen Hem ten volle**, die kennen Christus ten volle, die van den beginne is.

Hier zie je in 1 Joh 2 dus uitgebeeld die drie fases, die kinderkens, de peuters, de kleuters, die de gekruisigde Heiland leren kennen, pas verlost, nog maar kort geleden hebben ze de Heere Jezus leren kennen, voor hun heeft Paasfeest betekenis gekregen, het kruis, het Lam, het bloed, het is voor hen een Feest, om het Feest van de ongezuurde broden te vieren, een Feest om verlost te zijn, en te gaan leven uit de verlossing van zonde, de vergeving van zonde. Maar dan moeten ze wel, zoals we eerder gezien hebben, ook leren die zonde niet meer te doen, echt te breken met bepaalde connecties, die ze vanuit bepaalde verleden hebben, bepaalde oude gewoonten, daar moeten ze ook echt mee breken. En dat kost tijd.

Dan gaan ze van de kindertijd over naar de jongelingentijd. Dan leren ze Christus niet alleen kennen als de gekruisigde, maar dan krijgt opeens Christus ook betekenis dat Hij is de **Opgestane**. En dan gaat vooral het opstandingsleven een rol spelen. Ze worden dan puber in het geloof. En ze ontdekken dat Christus is opgestaan, en een nieuw leven voor hun heeft aangeboord, en dat ze dat nieuwe leven mogen gaan leven. Dat ze mogen gaan leven: “Met Christus ben ik gekruisigd, en tóch leef ik, dóór het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad, Dan komen ze in de tweede fase, dat brengt wel mee die strijd.

Die strijd waar hier ook Johannes over spreekt, de strijd van geest en vlees, en die begeerte des vleeses, en die begeerte der ogen, en een hovaardig leven, ja, daar kunnen ze door struikelen.

Daarna wordt je ook vader, en leer je ook, dat die dingen van de wereld allemaal niet zo belangrijk zijn, dan wordt je volwassen in het geloof, en dan heb je die strijd in je leven gekend, tussen geest en vlees.

En ja, dan wordt het zo in je leven, dat je zelf steeds minder wordt, en dat de Heere steeds meerder wordt, dat je dat hele proces meemaakt van graankorreltje tot gebakken brood, dat je gedorst wordt, dat je vermalen wordt, je eigen ik vergruisd wordt, en dat je uiteindelijk nog gekneet wordt tot een deeg, en dat je uiteindelijk gebakken wordt door de Pottenbakker, zodanig, dat je vol wordt van Gods Geest, en in feite klaar bent om die volwassen periode ingaan van een vader, dat je Christus ook leert kennen als de verheerlijkte Heiland, en dat je als volwassenen staat in het geloof, en dat je ontdekt: De Heere heeft nog meer om te geven, er is nog meer wat ik mag ontdekken, die bovenhemelse gewesten, en dan mag je dat bovenhemelse Kanaän binnen gaan, stap voor stap, en iedere stap, mag je je in geloof toeëigenen, en zo in die nieuwe wereld gaan leven.

En voor mij persoonlijk was het zo, toen ik tot geloof kwam, dacht ik dat ik het kruis kende in mijn leven, ik dacht dat ik de opstanding kende in mijn leven, dat ik alles van Gods Woord wist, maar toen ik door genade door mocht groeien, ging er letterlijk een nieuwe wereld voor mij open. Dat was voor de Israëlieten ook zó, toen ze uit de woestijn kwamen, en ze het nieuwe Kanaän binnen gingen. Die verspieders hadden het wel gezien, maar het volk niet, en toen ze naar binnen gingen, ging er een nieuwe wereld voor hun (voor u ook?) open. Opeens krijgt alles een veel grotere dimensie dan je ooit had durven dromen, en dat is zien! Dan kom je in de rust, dan is er ook wel geestelijke strijd als volwassene tegen de geestelijke boosheden, niet meer tegen vlees en bloed, maar tegen de geestelijke boosheden in de hemelse gewesten. Dan gaat het om het Woord van God. Maar Christus die geeft ons de overwinning in Zijn strijd, door Zijn Geest, en we mogen pal blijven staan, de geestelijke wapenrusting aan doen, enz.

En verder hebben we ontdekt in Efeze 2:19:

▲ "Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods."

Er is in bovenstaande vertaald: "medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods", maar uit de grondtekst had dit beter vertaald kunnen worden als "medeburgers van het **Heiligste**", want zo staat het in de grondtekst, het staat er als een bepaling van plaats. Wanneer we de tekst goed lezen, dan is het ook logisch, want als we huisgenoten Gods zijn, dan mogen we dáár wonen, waar God ook woont. Dus, broeders en zusters, door Gods rijke genade zijn wij medeburgers van het Heiligste, of anders gezegd: Medeburgers van Het Heilige der Heiligen. Het Lichaam, dat één is gemaakt, wat bestaat uit die z.g. "vaders" is geschapen in Christus Jezus. En dat Lichaam van Christus is zoveel genade ten deel gevallen, dat wij niet alleen deze meest heilige plaats in de hemel mogen binnengaan, maar er zelfs permanent mogen wonen. Wat een Goddelijke Liefde!

Deel 12 (slot) volgt DV

Bert Boersma Januari 2012 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl

Van Feest tot Feest (deel 12) Slot

De vorige keer hebben we stilgestaan bij de voortgaande fasen van het persoonlijk geloofsleven, eigenlijk van de persoonlijke geloofsgroei. Zo spreken ook de door de Heere vastgestelde Feesten voor Israël van een voortgaan in de heilszegeningen voor dat volk. Zo spreekt bijvoorbeeld het Loofhuttenfeest (het laatste Feest) van de heilszegeningen, die voortvloeien uit het heilsfeit, dat Christus straks wederkomt als de Vredevorst, en dat voor Israël de bazuin zal klinken, en dat Israël zal gevoerd worden, nadat ze verzoend zijn met God **in de rust**, in het grote land Kanaän, waar ze gaan wonen 1000 jaar lang. En wanneer we heden ten dage naar de politieke ontwikkelingen in die regio zien, waarin bijna alle landen zich tegen de staat Israël keren, dan is dat menselijk gezien bijna niet voor te stellen, maar reken maar dat Gods plannen gewis uitkomen!

En waar spreekt dat voor ons allemaal van? Dat spreekt voor ons eigenlijk van onze wederverzoening, dat we ontdekken wat wederverzoening in de Bijbel is, “apokatalasso”. Daar hebben we ooit uitgebreid bij stil gestaan, wat die wederverzoening in Efeze en Kolossenzen voor ons wil zeggen, om de zegeningen in de hemelse gewesten te ontdekken. En dat moeten de “kinderen” Gods, die misschien nog aan het stoeien zijn met hun zonde, ook nog ontdekken, en die jongelingen, die zijn nog bezig zijn om te gaan staan in het geloof, en te leren om echt in het nieuwe leven te gaan staan en daarin voorwaarts te gaan.

Maar als je een vader wordt in het geloof, en je komt in de laatste fase van het geloof, dan leer je om als vader, als volwassene te gaan leven vanuit de zegeningen van de hemelse gewesten en het hemels Kanaän stap voor stap echt binnen te gaan, en dáár uit die wederverzoening te gaan leven. En wat heb je dan? Dan heb je rust. Dan ga je pas genieten van de rust. En van die rust mogen de gelovigen nu al genieten. Want net zoals God aan de Israëlieten rust beloofde toen zij het beloofde land binnentrokken (Jozua 1:13 en 15), zo mogen de vaders in het geloof nu de rust in het hemels Kanaän beleven. En zo zijn ons vele voorbeelden uit het Oude Testament tot lering.

Wanneer we bijvoorbeeld zien dat Israël steeds weer afdwaalde van de Heere, en de afgoden naliep, dan stuurde God een Richter, en wanneer onder leiding van die Richter het volk zich weer tot God bekeerde, dan ging het volk weer **in de rust**. Maar steeds ging het als volgt met het volk Israël:

- ▲ De Israëlieten deden wat kwaad is in de ogen des Heeren, zij vergaten de Heere, hun God, en dienden de Baäls en de Asjera's.
- ▲ Dan ontbrandde de toorn des Heeren tegen Israël: Hij gaf hen over in de macht van degene, die God eigenlijk gebruikte om Israël tot bezinning te brengen.
- ▲ Dan riepen de Israëlieten tot de Heere.
- ▲ Dan verwekte de Heere de Israëlieten een verlosser om hen te bevrijden.
- ▲ De Geest des Heeren kwam over die Richter, hij richtte Israël en trok uit ten strijde.
- ▲ De Heere gaf de eerdere overweldigers in de macht van Israël.
- ▲ Dan had het land Israël (meerdere keren veertig of soms tachtig jaar) rust.

Wanneer we deze dingen tot ons door laten dringen, moeten we tot de conclusie komen, dat Israël tot de rust des Heeren kon komen door volledig weer Hem te gaan dienen, op God te

gaan vertrouwen, door te doen wat Hij had gezegd, dát ze moesten doen. En wat moesten ze dan doen? Toen Israël het land Kanaän binnentrok, moesten ze het land schoonmaken, schoonmaken van de gruwelen, de afgoderij, waar het land vol van was! Dat was de opdracht! Wanneer ze dat zouden doen, zouden ze in alle rust en vrede in het land kunnen wonen. En wat moeten **wij** doen om in de vrede des Heeren te wandelen? Ook wij moeten de boel opruimen, alles wat ons af kan houden van onze wandel in Christus, en wat ons in feite af kan houden van **de rust in Christus**. Hoe doen we dat? Door te kijken naar ons grote voorbeeld, de apostel Paulus. En hem daarin navolgen! Paulus achtte alles schade wat achter hem lag, en zag vooruit, en vooruit ziende, zag hij, en wist hij wat er te behalen viel.

Onze Loopbaan

En dan een vraag broeders en zusters: Wanneer had Paulus behaald wat er te behalen viel? Ik bedoel eigenlijk: Wanneer wist Paulus dat het voor hem wel goed zat met datgene wat er te behalen was aan geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten? Wist Paulus dat toen hij bezig was met de verkondiging van zijn laatste evangelie? Wist Paulus dat reeds toen hij aan zijn reis naar Rome begon? En ik stel expres deze vragen, want Paulus, juist de apostel, die deze dingen zo goed wist, en ze aan ons door moest geven, zegt pas **aan het einde van zijn loopbaan**, aan het einde van zijn aardse wandel:

- ▲ “Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn **loop ten einde gebracht**, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige Rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Tim 4:7-8).

Eerder kon Paulus deze dingen niet zeggen. Toen hij nog volop in dienst stond van Zijn Zender zei hij:

- ▲ “(Dit alles) om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de uitopstanding uit de doden.” (Fil 3:10-11).

Paulus hoopte deze dingen te mogen ontvangen, maar het hing af van zijn wandel in Christus, en daarom vervolgt hij:

- ▲ “Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik **jaag ernaar**, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben. Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, **jaag ik naar het doel** (St Vert “het wit”), om de prijs der roeping Gods, die [van] boven is, in Christus Jezus.” (Fil 3:12-14).

Het is wel mooi, dat de Staten Vertaling heeft vertaald met “jaag ik naar het wit”, hetgeen wijst naar de witte strepen van de renbaan. Want Paulus wist dat hij zijn loop zo moest lopen, dat zijn loop volgens de regels tussen de witte strepen van de renbaan bleef. Zijn “loop” was zo door God bepaald! En dat is nu juist de loopbaan, of anders gezegd, dat zijn nou juist de werken, die God voor Paulus zo had bereid, dat hij daarin zó moest lopen:

- ▲ “Want zijn maaksel zijn wij, in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen, die God tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen.” (Ef 2:10).

En precies zó te handelen komt Gods verlossingsplan ook in ons persoonlijk leven eigenlijk pas tot Gods doel. Wanneer we zó wandelen, dan leven we in feite in het hemels Kanaän, dan zit je eigenlijk in je aardse “loofhut” te wachten op één ding, dat is de uitopstanding van tussen de doden uit, die uitsluitend voor de leden van het Lichaam van Christus is weggelegd. En dan moeten we dat “wachten in onze loofhut” niet passief opvatten, maar beter uitgedrukt, dat we ons gedragen als burgers van een rijk in de hemelen. En wanneer we ons die positie waardig wandelen, dan zijn we net als Paulus bezig ons uitstreckende naar hetgeen vóór ons ligt, **jagende naar het doel** (St Vert “het wit”), om de prijs der roeping Gods, die boven is, in Christus Jezus.” (Fil 3:12-14). In al deze dingen moeten we goed begrijpen dat dit niets te maken heeft met ons behoud, dat ligt vast in Christus, onze Verlosser.

Dan zeg je, Heere, ik heb het nu begrepen. Ja, aan het eind van dat plan, is het een volmaakt Feest, ik heb vrede, ik heb rust, ik ben eigenlijk losgemaakt van de aarde en van aardse zegeningen, dat interesseert me eigenlijk helemaal niet zoveel, ik richt mij nu helemaal naar boven, ik leef hemels gericht, en ik verlang alleen nog maar om heen te gaan. Dat is het bijzondere van Gods Feestkalender.

Wanneer we dit allemaal begrijpen, dan zijn we opgegroeid tot “vaders”. Of zijn we misschien toch ergens blijven steken in de groei? Of is Gods Feestkalender uit mijn agenda helemaal verdwenen? Is het nog wel een feest in mijn leven? Dat zijn allemaal vragen die boven zouden kunnen komen. Dán zouden we eens moeten overdenken wat de oorzaken zijn, waardoor het soms kan zijn dat het helemaal geen Feest des Heeren meer in ons leven is.

Dan moeten we ons heel persoonlijk eens afvragen, Wat zijn nou de valkuilen waar ik, en dan wel specifiek **ik**, in kan stappen in mijn dagelijks leven, waardoor het Feest des Heeren uit mijn leven kon verdwijnen. Als het geen Feest des Heeren in ons leven is, moeten we ons ook gaan afvragen, hoe is dat dan zo gekomen? Wat zijn nu mijn persoonlijke valkuilen die ons afbrengen van het feestvieren met de Heere?

Wat zijn daar nou de oorzaken van? Wat zijn nou de problemen, die we op onze geloofsweg heel persoonlijk kunnen tegenkomen, dat we opeens die blijdschap des geloofs niet meer beleven, dat opeens die vrede en die rust verdampt, en dat we in volle onrust wonen.

Want iedere gelovige heeft zo zijn eigen persoonlijke omstandigheden, zijn eigen zwakheden, en het is goed dat je die kent, en daardoor herkent wat jouw specifieke valkuilen zijn op de weg des geloofs, waardoor we kunnen struikelen, en waardoor je de blijdschap in de Heere kunt verliezen, waardoor het opeens geen Feest in je leven meer is.

Daarvoor moeten we in de spiegel gaan kijken. In de spiegel gaan kijken naar onszelf, en ons gaan afvragen heel persoonlijk, wie ben ik nou echt? En ik kan u wel voorspellen, dat kijken in die spiegel, dat is best heftig, dat is best eng om naar jezelf te kijken. Maar als je van de geestelijke betekenis van de Feesten echt wilt leren, echt geestelijk profijt wil hebben, moet je dát aandurven, en dan moet je dat “in de spiegel kijken” ter hand nemen. Dan moet je echt in die spiegel gaan kijken.

En wanneer ik dat dat voor mezelf (u ook voor uzelf) echt eerlijk doe, dan weet ik heel goed wat mijn zwakke punten zijn, dan weet ik heel goed, wat ik eigenlijk moet opruimen in mijn leven, om recht tegenover God te staan, dan weet ik heel goed wat ik achter mij moet laten. Dan weet ik heel goed, dat ik net als Paulus al het oude schade (drek) moet achten, want laten we maar eerlijk zijn, wanneer we terugkijken op ons leven, vinden we dan allemaal mooie dingen? Voor dit alles is maar één remedie: Alles inleveren bij de Heere! En niet alleen inleveren, maar daar ook bij Hem laten! Want velen nemen dagelijks hun eigen ikke-dingetjes weer op hun schouders, om ze mee te zeulen, en eronder gebukt te gaan. Maar hebben we het dan wel in vertrouwen op de schouders van de Heere gelegd? Wat Hij belooft, doet Hij ook! Hij geeft ware rust, en Hij zegt:

16. “Werp uw bekommernis op de Heere, Hij zal voor u zorgen.” (Ps 55:23)

En we weten allemaal hoe de Heere Zelf heeft ingegrepen. Hoe Hij Zelf alle heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, heeft afgelegd, hoe Hij Zichzelf heeft vernederd, om als de tweede Adam de zonde van de mens teniet te doen. Door Zijn volbrachte werk maakte Hij het weer mogelijk dat de mens door geloof weer in een rechte staat voor God kwam te staan, zodat het wederom weer Feest zou kunnen worden (én blijven) in het leven van de mens, van u en van mij, het Feest des Heeren.

Wanneer we dan mogen staan in dat “Feest des Heeren”, dan leren wij te leven vanuit het opstandingsleven, vanuit de opstandingskracht van Christus, en wordt Hij steeds meer in ons leven, en wij steeds minder door alle omstandigheden heen, en dan raakt ons eigen ik steeds meer verbroken, en leren wij dat vlees gekruisigd te houden met al zijn begeerten en zijn hartstochten!

En wanneer we dan mogen voortgaan in de ontdekkingsreis door de Bijbel, dan mogen we door ontvangen geopende ogen des harten ontdekken wat onze zegeningen omvatten in de hemelse gewesten. En gaan we die hemelse gewesten echt binnen, en leren we leven vanuit de geestelijke zegeningen, die er opgestapeld zijn in Gods Woord, in Efeze, in Kolossenzen, en ga zo maar door, en gaan we staan in die vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. En wordt die rust van Kanaän ons geschonken. Dan zijn we geestelijk volwassen geworden. Dan zijn we volgens Johannes tot een een vader gegroeid.

En dát zou volgens de Bijbel de normale gang van zaken van een gelovige moeten zijn. Dit alles, dit opgroeien heeft een tijd nodig, dat is gewoon een normale gang van zaken. Maar als die gang van zaken, dus die groei ontbreekt, dan heeft Gods Woord wel kritiek. Zo heeft Christus verdriet en kritiek op Israël als zij niet met volharding de dingen geloven, die Christus verkondigde, en daarom lezen we in Matteüs 13:

▲ “Met het gehoor zult gij horen en gij zult het geenszins verstaan, en ziende zult gij zien en gij zult het geenszins opmerken; want het hart van dit volk is vet geworden, en hun oren zijn hardhorend geworden, en hun ogen hebben zij toegesloten, opdat zij niet zien met hun ogen, en met hun oren niet horen, en met hun hart niet verstaan en zich bekeren, en Ik hen zou genezen.” (Math 13:14-15).

Deze tekst wordt ook in Handelingen 28 genoemd, nadat Israël in de Handelingen nog een herkansing had gehad. Het is nogal wat, wat we hier lezen. Israël heeft vele malen wel de

gelegenheid gehad om te geloven, maar uiteindelijk is de maat vol, zij hebben hun hart en ogen en oren toegesloten, en daardoor zullen zij niet meer kunnen geloven, en niet meer kunnen zien, en niet meer kunnen horen. Ook dit mag ons tot lering zijn.

Ook in de Hebreeën brief heeft Paulus kritiek, daar zegt hij tot de Hebreeën:

- ▲ “Gij traag zijt geworden in het horen. Want hoewel gij, naar de tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig (en) geen vaste spijs. Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking: hij is nog een zuigeling. Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad.” (Hebr 5:11-14).

Dit zijn allemaal lessen voor ons. Het is een hele normale gang van zaken dat er een bepaalde tijd over verloopt, om van pasgeborene tot volwassene te groeien. Dat is normaal, en daar moeten we onszelf ook helemaal geen zorgen over maken. Dan zijn we gewoon op Gods weg, en dan doorleven we gewoon Gods Woord. Maar als je je als volwassene, als een “vader” nog als een “baby” gedraagt, dan is er wat aan de hand. En dáár doelt Paulus hier op.

En daarmee wordt eigenlijk aan ons persoonlijk de vraag gesteld: Waar sta ik? Tot welke geloofsfasen ben ik doorgesloegen? En tegelijk wordt hiermee aan ons de vraag gesteld: Is ons leven met Christus nog wel een Feest? Vieren we echt Feest rondom Hem? En niet alleen op zondag rondom een samenkomst, maar vieren we ook feest elke dag van ons leven?

Is het nog Feest, is de blijdschap des geloofs nog in ons leven aanwezig, of is dat allang uit ons leven verdwenen? Is die vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, nog in ons aanwezig, en bewaard dat onze zinnen?

Ik wil eindigen met Paulus' woorden:

- ▲ “En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten behoeden in Christus Jezus. Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminlijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat; wat u geleerd en overgeleverd is, wat gij van mij gehoord en gezien hebt, breng dat in toepassing en de God des vredes zal met u zijn.” (Fil 4:7-9)

Bert Boersma Januari 2012 boersmaklm@hetnet.nl of boersmabpost@kpnmail.nl